یوه خبره درته وکم؟

(ناول)

لیکوال: نصیر احمد احمدي

۱۳۹۱ ل کال

www.ketabtoon.net

بسم الله الرحمن الرحيم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:	یوه خبره درته وکم؟
لیکوال :	نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفون شمېره:	۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
ایمیل	nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
خپرندوی:	مومند خپرندویه ټولنه، جلاباد
د پښتی ډېزاین	فرید احمد یوسفزی
کمپوز	نصیر احمد احمدي
دپښتی انځور	نصیر احمد احمدي
چاپ کال:	۱۳۹۱ ل

ډالۍ

ګران وطن افغانستان ته!

(۱)

تیاره وه. سړي ګړندي ګامونه اخیستل. له کلي ووت. شمال لور ته پراخه دښته په مخه ورغله. دښته او اسمان ، دواړه یولاس تک تور وو ، یواځې ړنو ستورو سره جلا کول.

سړي یوه شېبه مزل وکړ ، ځای ځای به په واوره وخوت ، له بوټونو به یې کرښنده اواز پورته شو ، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل. کله کله به یې د شغالانو انګولا په زړه ننوته.

پاو ووت. ستورو دومره رڼا کوله چې سړی د کارېز د سپرغي (ځاه) پر سر د لرګي لوی څرخ ته ودروي.

سړي څرخ تاو کړ. غنجا شوه. ده څه نه لیدل ، خو په دې پوهېده چې پر څرخ د تاو شوي پړي سر ، لاندې سپرغي ته کښته کېږي.

شېبه وروسته یې پړي ته ټکان ورکړ. لاندې د اوبو چړپا شوه ، پړی د کاریز تل ته رسیدلی و.

سړي بوټونه وایستل. د پړي پورتنۍ برخه یې پر څرخ تاو کړه. پړۍ یې ونیو ، پر لاسونو یې زور راووست. پښې یې سپرغي ته ور وغزولې ، په هوا کې ځوړند پاتې شو.

سړي موټ__ موټ پړی خوشې کاوه. دی لاندې روان و ، شېبه وروسته یې پر لوڅو پښو سړې اوبه ور واوښتې.

سړي د خپل پنډ کوټ جیب ته لاس کړ. لاس یې راویست ، د لاسي بټۍ سپینه رڼا په ړنو ، روانو اوبو ولګېده.

کړوپ شو. په اوبو کې مخ پورته لاړ. خولې یې د کارېز د تونل له پاسنۍ برخې ورې لوټې رابېلې کړې. ورمېږ یې لندو خاور ونیو.

ده په احتیاط ګامونه اخیستل ، ځای ځای به اوبه ژورې شوې. پر ځنګنو به یې راواوښتې. بیرته به ښېدیو ته ټیټې شوې. دی ورو ورو مخکې ته. کله کله به سپینه رڼا د اوبو څاڅکو ته سیخه شوه. څاڅکي د کارېزه د تونل له پورتنیو لندو ختوڅخه را څڅېدل.

یو ځای ودرېد. د مور خبرې لړزه پرې راوسته.

((شېرماده زویه! پام کوه! کارېزونه درانه دي ، پټې بلاوې دي خدای پټې لري.))

ناڅاپه یې چیغه کړه! ښۍ پښې ته یې ټکان ورکړ ، اوبه وچړپېدې ، د بټۍ په رڼا کې یو غټ ماهی پورته روان و.

سړي وخندل ، زړه یې سره راټول کړ ، په زوټه (زوره) یې وویل:

__هیڅ هم نه شته! هیڅ هم نشته ، هیڅ...

د ې خبرې د کارېز په تونل کې انګازې خپرې کړې ، خو دی پوهېده چې پر تندي یې مړې خولې راماتې دي.

یو دم یې خوسا بوی پر سپېرمو ننوت. بوی ډېر شو ، په کارېزه کې د خرابې شوې غوښې بوی ته.

دوه__ درې ګامه لیرې ، په اوبو کې چړپا شوه. رڼا پر هماغه ځای ولوېده ، له ړنو اوبو د غوټه ماهیانو شاهیرونه راوتلي وو ، اوبه یې خیرلې ، مخ پورته روان ول.

سړي پزې ته لاس ونیو ، ور مخته شو. یو ځوان ځوړند سر ناست و. اوبه یې پر غزیدلو ورنو روانې وې ، ملا یې د کارېزه پر دېوال پورې نښتې وه ، تر غاړې یې نری نایلوني پړی تاو و.

سړي ورو د هغه کيڼ لاس له اوبو راپورته کړ ، پر ګوتو يې دوې غټې ګوتمۍ ښکارېدلې ، ګوتميو ژېړه رڼا کوله. سړي په بېړه ګوتمۍ راويستلې ، لاس يې پرېښود. جسد ړنګ شو ، له اوبو چرمي بټوه راووته ، بوی تېز شو ، تونل د کانګو او استفراق غږ ونيو ، سړي وګرځول ، بټوه يې د اوبو له سره ورپورته کړه. اوبه پاش شوې ، ده مخ کښته ګړندي ګامونه واخيستل.

(۲)

په عمر پخې ښځې وویل:

ــشېر مامده زویه! سره غرمه دې کړه!

کوم غږ یې وانه ورېد

ښځې د برستن پېڅکه وښویوله ، وړې کڅوړنې سترګې یې ردې راوختې.

د پراته سړي سترګې پټې وې ، په یکه ککرۍ پورې نښتي تار تار وېښته یې لانده ښکارېدل. پر لمر وهلي تور تندي یې څاڅکې ــ څاڅکې خوله پرته وه. ده په تېزۍ سره ساه اخیسته ، ارتې ، غټې سپږمې یې کښته پورته کېدې

ښځې په ببېره د هغه پلني اوږې ته ټکان ورکړ ، د سړي زګېروی شو ، پر اړخ راواوښت ، د ورمېږ له لندو پیچلو وېښتو یې د خولو تروش بوی پورته شو.

ښځې د سړي پر غاړه ګوتې کېښودې ، ګوتو یې لوند تودوالی احساس کړ.

ښځه په بیړه ولاړه شوه. په دالان کې یې خړ دیوال ته ولاړ ګړی کوږ کړ ، پر نکلي جام اوبه را واوښتې.

بېرته راغله ، شېبه وروسته د سړي پر تندي لنده ټوټه پرته وه. سړي تېزه تېزه ساه وهله.

ښځې ورو وویل:

ــشېرمامده زویه! څنګه یې ؟

کړپ شو. لس ــ یولس کلن هلک د کوټې په وره کې ودرېد ، په خوشالی یې وویل:

ــلا لا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.

یو دم یې شونډې وځړېدې ، ورغی ، د ښځې تر څنګ خواشینی کېناست ، سړي ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ــتبه یې ده ؟

ښځه ولاړه شوه ، په کونج کې د ایښې زاړه لرګین صندوق پله یې پورته کړه. هلک ته یې د لسو روپو نوټ ونیو ، ورو یې وویل:

ــ د کلي له دوکانه د تبې ګولۍ راوړه.

د هلک په جیب کې پرتې مردکۍ وټکېدې ، په منډه له کوټې ووت.

ښځې د سړي د تندي ټوټه بدله کړه ، سړي خپلې وړې سترګې رڼې کړې ، پټرې نیولې خړې شونډې یې وخوځېدې ، په زګیروي یې وویل:

ــڅه وخت ده ؟

ښځې د وړې کړکۍ خیرنه پرده پورې وهله ، سړي خپلو سترګو ته لاس ونیو ، په غوسه یې وویل:

ــلمر د سرای (حویلۍ) مینځ ته رارسیدلی.

ښځې په خواره خوله وویل:

ــتبه دې وه ، نه مې شوای راپورته کولی.

د سړي تندي ګونځې پیداکړې:

ــادې! زه باید کارېز وکېندم.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

ــنور کلیوال هم شته!

سړي سړه سا ویسته ، ورو یې وویل:

ــ دوه نیم سوه اوغانۍ (افغانۍ) مې له ګوتو ووتې!

ځنګ ته ایښې بدنۍ یې ورپورته کړه. دوه_ درې غوړپه اوبه یې تر ستوني تېرې کړې ، ناڅاپه یې وټوخل ، کانګو واخیست. مور یې په بیړه ولاړه شوه. چلمچي یې راووړ. سړي خپله خوله پکې ونیوله. ویې نه ګرځول.
بېرته ستوني ستغ پرېووت. ورو یې وویل:
_دا اوبه مو له کوم ځایه راوړې ؟
مور یې په حیرانۍ ورته وکتل شونډې یې وخوځېدې:
_له کارېزه!
سړي ورمېږ کوږ کړ ، په چلمچي کې یې خوږ وهل.
ښځې چلمچي د باندې ویست.
سړي په خپله خوله د برستن پیڅکه تېره کړه. تر بالښت لاندې یې لاس ننه ایست. سترګو ته یې دوې د سرو زرو ګوتمۍ ودرېدې. شنه غمي پکې ټومبلې ول.
د دروازې کرپ شو. سړي په بیړه ګوتمۍ تر بالښت لاندې کړې. ښځه راغله ، پر پلاستیکي فرش یې توره چایجوشه کېښوده.
سړي چایجوشې ته وکتل ، له څوښکې یې مړ تاو راووت. ویې ویل:
_له کارېزه اوبه مه راوړې.!
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
سړی وارخطا شو:
_ما ، ما ویل چې کارېز پاکیږي. اوبه به یې خړې وي.
ښځې وخندل ، د خپل خیرن ټکري پیڅکه یې د پیالې پر ژۍ تېره کړه. ورو یې وویل:
_کارېز ته مازدیګر ناوخته لاړم ، خړه ناسته وه. پاکې ، سوتره ، رڼې اوبه دي.
هلک کوټې ته ورننوت ، ورور ته یې وکتل ، تندی یې ورین شو. په خوشالۍ یې وویل:
_لالا! تبه دې ښه شوه!!!
سړی غلی و. .
هلک وویل:
_وېربدلی یې ، شونډه دې وتلې ده.
ښځه په خبره کې ورولوېده:
_ګولۍ دې راوړې ؟
هلک یو پاکټ ګولۍ په غولي کېښودې. بېرته یې سړي ته وکتل ، په خوند یې وویل:
_لالا! په ډب کې هیلۍ ناستې دي.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_باز مامده! ورور دې ناروغه دی! مه یې پاذابوه.
هلک غلی شو ، شېبه وروسته یې د خواست په ژبه وویل:
_زه به یې وولم.
سړي مراوي وخندل:
_نه! په ټوپک به ژوبل شې.
_نه ژوبلېږم. زده مې ده ، غټې هیلۍ دي.
ښځه په خبره کې ورولوېده:

__غوا تېرې ده.
هلک د بسترې پر سر پراته ښکاري ټوپک ته وکتل ، ولاړ شو ، وره ته لا نه و رسيدلی چې سړي پسې ورغږ کړ:
__کارېزه ته يې مه بيايه!
ښځې په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
__اوبه د جومات له بمبې ورته راوړه!
ښځې له تورو چايو ډکه پياله د سړي تر خنگ کېښوده. ورو يې وويل:
__دا پسې وخوره!
سړي هغې ته وکتل ، په تور غروي کې يې سپينه گولۍ ښکارېدله.
سړي گولۍ ور واخيسته ، خولې ته يې واچوله ، ويې توخل گولۍ يې په ستونې کې وچه ودرېده. .
ښځې وويل:
د چايو غوړپ پسې وکه!
__نه ! نه يې څښم.
ښځې دسترخوان پرانيست ، څو نرې پاستې پکې پراته ول. سړي د پاستې څنډه ور پرې کړه ، ويې ژدويله ، گولۍ له ډوډۍ سره يو ځای له ستونې تېره شوه.
ښځې بله پياله ډکه کړه. سړي په بيړه وويل:
__دا چای د څښلو نه دی .
ښځې په حيرانۍ ورته وکتل. پياله يې شونډو ته ور وړه.
د سړي تندي گونځې پيدا کړې:
__اوف! څنگه درته ووايم ، د کارېزه اوبه مرداري دي.
د دروازې کړپ شو. هلک په سترې غږ وويل:
په کارېز کې يې مړی وموند.
پياله کېره شوه ، ښځې ټوپ کړل ، اوږه يې وسوځېده ، په بيړه له کوټې ووته.
سړی نيغ کېناست ، بالښت يې ليرې کړ ، دوې گوتمۍ او چرمې بټوه يې ور واخيستل ، بټوه يې پرانيسته ، څو خړ نوټونه پکې ښکارېدل ، ويې نه پېژاندل ، نوټونه لانده ول. سړی په منډه له کوټې ووت ، گوتمۍ يې جيب ته واچولې ، بټوه يې هم ديوال ته نږدې لمر ته تر ايښودل شويو وچو وښو لاندې کړه. په بېړه له انګړه ووت.

(۳)

شېرمحمد ساه نیولی سپړغي ته ورسېد ، ډله کلیوال راټول ول ، لویانو سپړغي ته کتل ، ماشومان هم د لویانو تر مینځ په داسې چولو پسې ګرځېدل چې له هغه ځایه سپړغه ور مالومه شي. شېبه وروسته د ځرځ د تاوېدو غږ شو ، مخکې ولاړو خلکو خپلو پزو ته ټادرونه ونیول ، ډله شا ته شوه ، دوو پیاوړو کلیوالو پړي ته لاس ور وغځاوه ، سلامت جسد یې راویست.

له بویه ټپکه نه کېده. جسد یې سپړغي ته نږدې پر خړه ځمکه پریښست ، غاړې ته ورلوېدلی پړی یې خلاص کړ ، د مړي ځنګنونه شخ پاتې وو.

شېرمحمد په خړه ځمکه کېناست ، کلي ته یې وکتل ، د خړو کورونو بامونه تور ، شنه او زرغونه ښکارېدل ، له ښځو ډک ول ، د دیوالونو سیورو ته واوره پرته وه.

تر ځنګ یې یو ټادر ولوېد. یو ډنګر سړی پر ټادر کېناست. ورو یې وویل:

ـــ موږ له همدې کاریزه اوبه څښلې!

شېرمحمد غلی و.

سړي وویل:

ـــماته خو دا مړی د ډېر وخت ښکاري. بوی یې کړی ، د پښو ګوتې یې شړېدلې دي ، داسې لکه ماهیانو چې خوړلې وي.

سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

ـــوه هلکه! روغ نه ښکارې!

شېرمحمد د خپل پټکي شمله په خپله لنده ، توره ټنډه تېره کړه. وچې شونډې یې وخوځېدې:

ـــتبه مې ده.

یو غږ واورېدل شو:

ـــڅه نشته!

دواړو جسد ته وکتل ، یو کلیوال د مړي جیبونه لټول.

بل وویل:

ـــجیبونه یې خالي دی ، کوم کاغذ ماغذ نشته ، پېژندلای یې نه شو.

یو بل کلیوال راغی ، پایڅې یې لندې وې ، له لاسونو څخه یې سوړ بوی لتېده.

پر ټادر ناست کلیوال وویل:

ـــځنګه مو پیدا کړ ؟

نوي راغلي سړي وټوخل ، شونډې یې وخوځېدې:

ـــنن زما وار و ،ساعت مخکې کاریز ته ورکښته شوم ، خوسا بوی و ، پورته لاړم ، مړی مې ولید.

نوی راغلی سړی غلی شو ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:

ـــتېر مازدیګر خو ته کاریزه ته ورکښته شوې ، پام دې نه شو ؟

شېرمحمد د (نه) په بڼه سر وخوځاوه.

هماغه سړي وویل:

ـــسپړمې خو دې غټې دې ، بوی یې نه درته ؟

شېرمحمد په غوسه ورته وکتل. دواړه کلیوال موسک ول.

(٤)

شېرمحمد په چوتره کې لمر ته ناست و ، ګوتمۍ یې سره اړولې ، بټوه یې په لمن کې پرته وه. د مور غږ یې واورېد:

__بالښت دروړم.

شېرمحمد څه ونه ویل. هماغسې یې ګوتمیو ته کتل.

درب شو ، بالښت ولوېد ، له پلاستیکي فرشه مړې خاورې پورته شوې. سړي په بیړه د لاس ګوتې سره وروستې.

ښځې وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

ځواب یې وانه ورېد.

ښځې په حیرانۍ خپل زوی ته وکتل. په زوټه یې وویل:

__تبه دې ښنګه شوه؟

شېرمحمد ټکان وخوړ:

__څه ؟

__تبه دې ښنګه شوه؟

__بد نه یم ، پیتاوی ښه راباندې ولګېد.

ښځه د هغه تر ښنګ کېناسته ، شېرمحمد پښې ور ټولې کړې ، پر بټوه د اوږدې لمنې پیڅکه پرېوته.

ښځې په خواشینۍ وویل:

__کوم درک یې ونه لګېد؟

__نه! هیڅا هم نه پېژانده ، خراب شوی و ، د کلي په هدیره کې مو امانت خاورو ته وسپاره.

ښځې وویل:

__له سهاره دې څه نه دي خوړلي ، چای درته راوړم ، د څاه اوبه دي ، له جوماته مې راوړې

شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.

ښځه ولاړه شوه ، د خړو کتار کوټو خواته یې ګام واخیست ، یودم ودرېده ، زوی ته یې وکتل ، په حیرانۍ یې وویل:

__ته پوهېدې چې په کاریزه کې مړی دی.

د سړي ژبه بنده شوه:

__نه ، زه ، زه

ښځې وویل:

__سهار دې د اوبو په ښنبلو زړه راډکېده ، د چایو پیالې ته دې هم خوله ور نه وړه ، ویل دې چې د کارېزه اوبه مردارې دي. له کومه پوه شوې؟

شېرمحمد ته غوسه ورغله:

__چای راوړې که نه؟

ښځه دالان ته ننوته.

شېرمحمد بټوه پرانیسته ، یوخړ نوټ یې راویست ، پردی و ، نه یې پېژانده ، په بیړه یې په بټوه کې پراته نور نمجن نوټونه وشمیرل ، لس دانې ول.

د پیالو کړپ شو ، نوټونه یې ژر په بټوه کې کېښودل ، د دالانه وره ته یې سترګې ور واړولې ، څوک نه و.
بیرته یې بټوه پرانیسته ، د بټوې یوې خانې ځنځیر درلود ، کش یې کړ ، په پلاستیک کې بنده سپینه ، نمجنه پاڼه راوخته.
د دالان د وره غنجې شو ، بټوه او پاڼه ، دواړه یې تر ورانه لاندې کړل.
ښځې دوې پیالې له چایو ډکې کړې. د انګړ لرګینه دروازه خلاصه شوه. مور او زوی دواړو ورته وکتل ، یوه پیغله وه ، سره او سپینه ښکارېدله ، ټکری یې پر مخ ور کش کړ ، لیرې ودرېده ، په زوته یې وویل:
__تروري! میلمانه لرو ، یوه__ دوې چکې ګوره پور راکه!
ښځه دالان ته ننوته. شېرمحمد غولي ته کتل ، نجلۍ دروازې ته نږدې ولاړه وه. شېبه وروسته له دوو چکیو ګوړې سره له انګړه ووته.
ښځه بیرته د خپل زوی تر څنګ کېناسته ، په خوند یې وویل:
__ودې پېژانده ، سینځله وه ، د ګاونډې لور.
شېرمحمد غلی و.
ښځې سوړ اسویلی ویست ، له شنو چایو ډکې پیالې ته یې وکتل ، وچې شونډې یې وخوځېدې:
__هی ، هی ، تشه لاسه ، ته مې دښمن یې. که مې ولور په وس پوره وای ، همدا اوس مې دا نجلۍ درته غوښته. کم نه یې ، د خلقیانو د پاچاهۍ په اول کال پیدا شوې ، تر دېرشو اوړې! .
شېرمحمد د چایو غوړپ وکړ ، ورو یې وویل:
__باز مامد چیرې دی ؟
ښځې پیالې ته وچې سترګې نیولې وې.
سړي خپله خبره تکرار کړه!
__باز مامد چیرې دی ؟
ښځې له ځان سره وویل:
__ښه نجلۍ ده. روپۍ نشته ، خدایکه یې نه هم راته کړې وای.
سړي جیب ته لاس کړ ، د نصوارو ډبلی یې راویست ، مخ ته یې ونیو ، په کرده اینه کې پلنه اوږده پزه ، ارته سپېرمې ، وړې ، ننوتې سترګې او اوږدې سپېرې شونډې ښکارېدلې.
یوه چونډۍ نصوار یې تر ژبې لاندې کړل ، ورو یې وویل:
__نن د کارېزه کار پاتې شو.
ښځې هماغسې پیالې ته کتل...
سړي بټوه او کاغذ په جیب کې واچول ، په زوته یې وویل:
__ادې! ګوتمۍ مو په څو خرڅه کړه ؟
ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
__په یاد دې دي ؟ ...
غلی شو ، نصوار یې تر چوترې لاندې تو کړل.
ښځې وویل:
__کومه ګوتمۍ ؟
هماغه چې د بازمامد د علاج له پاره مو خرڅه کړه.

ښځې وخندل:
ـــهغه خو پخوانۍ خبره ده ، باز مامد ورور دي خاپوړي کولې ، نه مې په زړه کیږي. خدای دې وبخښې ، پلار دې خرڅه کړه.
غوا رمباړه کړه ، شېرمحمد ور وکتل ، اخوره ته د ولاړې ژیړې غوا مخکینۍ پښې په پړي کې بندې وې. ورغی ، د غوا په پښو کې تاو شوی پړی یې خلاص کړ ، د اخوره په وچو وښو کې سره چرګه ګرځېدله ، لوته یې پسې وویشته ، چرګې منډه کړه ، سړی ببرته پر چوتره کېناست. ښځې په حیرانۍ وویل:
ـــولې دې ګوتمۍ یاده کړه ؟
ـــهیڅ ، هسې په زړه کې راتېره شوه. بازمامد چیرې دی ؟
ـــخدای خبر! بیا به د کلي له ماشومانو سره مردکۍ کوي.
شېرمحمد ولاړ شو ، کوټې ته لاړ ، کله چې ببرته په چوتره کې ودرېد ، لونګۍ یې تړلې وه ، پر اوږه یې خړ ، خیرن څادر پروت و.
ښځې وویل:
ـــچېرته ځې ؟
ـــد ولسوالۍ بازار ته . کار لرم ، سودا خو به نه وي په کار ؟
ښځې څه ونه ویل ، سړی په بیړه له انګړه ووت.

(۵)

د ماسپښین سیوري ړنګ ول ، شېرمحمد سترې ستومانه د یوې ویالې تر څنګ کېناست. پټکی یې لیرې کړ ، سپینه پکه ککرۍ او تور تندی یې نرۍ کمرنګه خړې لیکې سره بیل کړي ول.

شېرمحمد مخ ته دوه_ درې لپې سړې اوبه ور واچولې ، اوبه وڅښېدې ، رانه څاڅکې یې په تار تار مونډۍ توره ږیره کې ننوتل.

د اوبو چړپا شوه ، شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ.   ژیړه غوا په لغړو نیالګیو کې ولاړه وه. تور اوربوز یې د لښتې په روانو رڼو اوبو کې پټ و.

سړې شاوخوا وکتل ، په زوټه یې وویل:

__بازمامده!

مخامخ د چنار له ګڼو بې پاڼو ونو غبر را ووت:

__دا دی ، درغلم.

شېرمحمد د لښتې پر ژۍ پر یوه هواره ډبره کېناست ، کلي ته یې وکتل. د څو کورونو له دود کشونو څخه تورې لوخړې پورته کېدلې. لوګي د لیرې پراته غره تر سپینو خوکو هسک ول.

باز محمد وویل:

__لالا! څه وایې ؟

شېرمحمد ور وکتل. هلک د ویالې بلې خواته ولاړ و ، واوره یې خوړه ، په غاړه پورې یې سره لینده ځوړنده وه.

سړې وویل:

__غوا دې ولې راوستې ؟

د هلک وړې تورې سترګې وځلېدې:

__لالا ، تر ونو لاندې نوې واښه رابوټیدلې دي ، ما ولیدل ، غوا یې ډېر ښه خورې.

شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:

__ سیورو ته واورې پرتې دي. د مالونو د پیایلو وخت لا پاتې دی.

باز محمدهماغسې په خوند وویل:

__لالا ، چتکې راغلې ، په یوه مې وار وکه ، لینده خرابه ده ، خدایکه روغ رانه تللی وای.

شېرمحمد وخندل ، ورو یې وویل:

__ څپلۍ مې درته راوړې.

هلک ټوپ کړل ، د ښې پښې زړه ، شکېدلې کلوشه یې د ویالې په ژۍ ولګېده ، خړې اوبه باد شوې ، په بیره یې پر ځمکه پروت څادر پرانیست ، پلاستیکې څپلۍ یې په پښو کړې ، په خوند یې وویل:

__ بندونه هم لرې ، ګرانه وې ؟

شېرمحمد وخندل:

__سل اوغانۍ مې درباندې مصرف کړې.

هلک په خبره کې ورولوېد:

__تر اوسه لا ختې دي ، و به یې ساتم.

شېرمحمد تړل شوی پټکی پر سر کېښود ، څادر یې ور واخیست ، ولاړ شو ، ورو یې وویل:

__کورته ځم ، له بازاره پیاده راغلم ، سترې یم.

هلک په بیړه څپلۍ وایستلې. ویې ویل:

ـــلالا! دا ښځلی هم درسره یوسه ، په ختو نه شي.
سړی بیرته کېناست. ویې پوښتل:
ـــلس وارې ، څلور نیم زره څو کیږي ؟
ـــولې ؟
ـــپه ولي پسې یې مه ګرځه! څو کیږي ؟
هلک خپلې چاودې ګوتې وشمیرلې ، یو ، دوه ، درې...فکر یووړ ، یو دم یې وویل:
ـــدیرش زره.
د شېرمحمد د تندي ګونځې ژورې شوې:
ـــڅه چتیاتې وایې ، څو ورځې وروسته به پنځم ته ځې.
هلک ځمکې ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ـــما مکتب نه دی ویلی ، خو دومره پوهیږم چې لس وارې څلورنیم زره ، تر دېرشو زرو اوړي. ، خو ته...
هلک یوځل لوڅې پښې منډه کړه ، شېرمحمد پسې وکتل ، غوا په نویو راختلو غنمو کې ولاړه وه. سړي ښځلی
په څادر کې واچولې ، زړو په ختو لړلو کلوشو وازې خولې نیولې وې.

(٦)

شېرمحمد په خوند ګوتي وختلې ، باز محمد ته يې وکتل ، څراغ ته نږدې ناست و ، څپلی يې په لاس کې وې.

سرې وويل:

__ژر موږ شوې ؟

هلک هماغسې څپلو څپليو ته کتل.

زړې ښځې وويل:

__له شکنې (پياوې) سره يې نه ده جوړه.

شېرمحمد له کاسې لنده دودۍ ورپورته کړه. په ډکه خوله يې وويل:

__خوند يې ښه دی ، الوګان هم لري ، نور څه غواړې ؟

کوم ځواب يې وانه ورېد.

ښځې وپوښتل:

__تبه دې ده ؟

__نه!

__تندی دې خولې دی.

شېرمحمد وخندل:

__ادې! اوس هوا توده شوې ، په تاوخانه پسې دومره اور مه بلوه!

ښځې وويل:

__کاسه ليرې کم.

شېرمحمد بالښت ته ور وښوېد. ښځې کاسه او دسترخوان دالان ته ويستل ، کله چې بېرته راغله ، باز محمد د خپل ورور په لاسونو اوبه ور اچولې. چليمچې تر نيمايي ډک و.

شببه وروسته د ټولو مخې ته له چايو ډکې پيالې ايښې وې ، د څراغ رڼا لړزېدله ، خړ ديوالونه تورو سيورو نيولي ول.

باز محمد وويل:

__لالا! له خانګل سره مې وخوړل.

شېرمحمد مخ ور واړاوه.

هلک وويل:

__د خانجان کاکا زوی يادوم.

مور يې په خبره کې ورولوېده:

__جنګ مه کوه!

باز محمد ته غوسه ورغله:

__لا لا يې په بد نوم ياداوه.

شېرمحمد وخندل:

__ څه يې ويل ؟

هلک وارخطا شو ، سر يې وځړېد.

سرې خپله خبره تکرار کړه!

ـــ څه یې ویل ؟
هلک غلی و.
مور یې وویل:
ـــ خبره تر پایه کوه!
باز محمد هماغسې څمکې ته کتل ، ورو یې وویل:
ـــ غوا یې په ډېره وویشته ، ویل یې چې د شېرمامد غوندې مخ یې دی ، هماغسې سپږمې لري.
د شېرمحمد خندا زور ونیو.
مور ته یې غوسه ورغله:
ـــ مردارې سترګې یې دي ، نور مه ورسره ګرځه!
ښځې په غولي پراته پنډ کوټ ته وکتل ، بیځایه ورته ښکاره شو ، ور وایې خیست.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــ څه کوې ؟
ـــ هیڅ! پورته ، پرمیخ یې راځړوم.
یودم. شنه نوټونه لاندې ولوېدل.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، نوټونه یې له ځمکې راپورته کړل ، کوټ یې ور واخیست ، نوټونه یې د کوټ په جیب کې کېښودل.
ښځې په حیرانی وویل:
ـــ دومره ډېرې روپۍ ؟
د سړي ژبه بنده شوه:
ـــ دا ، دا ، دا مې
د هلک غږ یې واورېد:
ـــ دا هم له کوټه را ولوېده.
مور او زوی دواړو ورته وکتل ، د هلک د لاس پر غروي ژېړه کوتمۍ پرته وه ، د کوتمۍ په شنه غمي کې د څراغ رڼا ښکارېدله.
ښځې کوتمۍ ور واخیسته.
شېرمحمد په بیړه وویل:
ـــ پیدا مې کړه.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ـــ کوچینۍ نه یم.
ـــ باور وکه ، پیدا مې کړه!
ـــ پیسې دې هم پیداکړې ؟
شېرمحمد غلی شو.
ښځې وویل:
ـــ سپین راته ووایه!
سړي خپل ورور ته سترګې ور واړولې ، بازمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
شېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا یې ورو وویل:

ــګوتمۍ مې په کاریز کې د مړي له ګوتو راویستې ، پیسې هم د هغه دي.
د مور او کوچیني سترګې رډې راوختې.
شېرمحمد څمکې ته وکتل:
ــدا پرونۍ خبره ده. د کاریزه د کیندلو وروستی نوبت زما و ، ډیر وخت مې خټه په بوکو کې واچوله ، هماغسې په اوبو کې مخکې تلم. ، بد بوی راغی ، نېږدې ورغلم ، یو مړی و ، غوښتل مې چې نور کاریز کن هم خبر کړم ، خو د مړي په ګوتو کې مې دوې ګوتمۍ ولېدې ، ځان مې غلی ونیو ، وخت نه و ، هماغسې مې پرېښود ، ماخستن ناوخته له کوره ووتم. کاریز ته ورکښته شوم ، له ګوتمیو سره مې بټوه هم راواخیسته.
شېرمحمد غلی شو. د مور او ورور سترګې یې رډې راختلې وې...
سړي وویل:
ــټول لس نوټه دي ، نن مې یو نوټ په بازار کې مات کړ ، څلورنیم زره اوغانۍ شوې. دوکاندار ویل چې ډالر دي.
د ښځې سر وځړېد. سلګۍ یې شوې ، په غریو کې یې وویل:
ــتر اوسه دي مردار خوړلي دي ؟
شېرمحمد ته غوسه ورغله!
ــ بل یوه ور اخیستې.
بازمحمد په وېره وویل:
ملا صیب ویل چې حرام
شېرمحمد چیغه کړه!
ــچپ!
د هلک له لاسه ڤپلۍ ولوېدې.
ښځې په غریو کې وویل:
ــغریب به یو ، خو دومره بې غیرته نه یو چې د مړو مال ته تمه ولرو.
شېرمحمد هماغسې څمکې ته کتل.
ښځې وویل:
ــد مړي کور پیدا که!
بازمحمد په خبره کې ورولوېد:
ــادې! هیچا هم نه پېژانده.
شېرمحمد کوټ ته لاس ور وغزاوه ، بټوه یې راویسته ، په پلاستیک کې ایښی کاغذ یې هلک ته ونیو.
باز محمد په حیرانۍ ورته کتل...
شېرمحمد وویل:
ــتذکره یې ده ، ویې لوله. ځای به یې لیکلی وي.
هلک څراغ ته ورنږدې شو. کاغذ یې پرانیست ، کوچیني عکس ته یې وکتل. ښکلی ځوان و ، ږیره یې نه وه ، اوږدې توري څنې یې درلودې.
هلک توري سره وجنګول:
ن ، و ، م نوم : ګل ، ګلاب
د پلا ، ر ، د پلار نوم : تواب ، تواب شاه

د نیکه نوم
هلک په ماته ، ګوډه ژبه په پاڼه کې لیکلي تورې ولوستل. دزېږېدو نېټه ، کلی ، ولسوالي... هر څه لیکلي ول.
ښځې سوړ اسویلی ویست ، شېرمحمد ته یې وکتل ، ورو یې وویل:
ــکور به یې پیدا کړي ؟
د سړي شونډې وخوځېدې:
ــهو ، کلی یې رامالوم دی ، یوه ورځ پیاده مزل غواړي ، خو کلیوال به څه وایي چې له مړي یې غلا وکړه!
ښځه په خبره کې ور ولوېده!
ــکه په خپله ډول ونه وهې ، هغوی نه خبرېږي! سهار لاړ شه ، امانت ور ورسپاره ، بله ورځ بیرته رارسیدی شې.
د سړي سر وخوځېد.
ښځې هلک ته وکتل. په غوسه یې وویل:
ــچا ته دې تر خولې ونه وځي!
شېرمحمد وویل:
ــسل اوغانۍ کمې دي.
هلک ځپلیو ته وکتل.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
ــ په صندوق کې به دومره څه وي چې بېرته یې پوره کړې.

(۷)

شېرمحمد په سپېدو کې له کوره ووت ، له دښتې تېر شو ، پرغونډيو واوښت ، مازديگر قضا سترې ستومانه يوه کوچيني کلي ته ورسېد. کلی په يوه خړه دره کې پروت و ، شاوخوا يې هسکې غونډۍ ولاړې وې. لاندې خړ کورو نه ښکارېدل ، ځنډې ته څپانده سيند روان و ، له سپينو ځگونو تورې غټې تيږې راوتلې وې.

شېرمحمد له يوه ماشوم سره ودرېد. هلک د غونډۍ په لمنه کې گوښې ولاړې کلا ته گوته ونيوله.

شېرمحمد په نرۍ لار روان شو ، د لارې دواړو غاړو ته پټې ول ، غنم تر لويشتې ټيټ ښکارېدل ، پر پولو د چنار سپېرې ونې ولاړې وې.

شېرمحمد کلا ته ورسېد ، د لرگينې لويې دروازې يوه پله خلاصه وه ، د کلا په مينځ کې ډېران ښکارېده ، سرې او تورې چرگې په وچو خوشايو کې گرځېدې ، شو غواوې کتار ، اخورونو ته ولاړې وې.

شېرمحمد يوه وړه تيږه له ځمکې ور پورته کړه. دروازې ته ورنږدې شو ، يودم له دروازې يو برگ کوچينی سخوندر راووت ، سرې لار ورکړه ، سخوندر مخامخ شنو غنمو ته منډه ور واخيسته.

په وره کې يوه پيغله ودرېده ، شېرمحمد ورته وکتل ، غټې شنې سترگې يې وې ، له ونې هسکه ښکارېده. په لاس کې يې سپين ديگی نيولی و.

نجلۍ يودم ټکرې په مخ ور کش کړ ، شا ته شوه .

شېرمحمد له دروازې ليرې ودرېد. لمر تر لوېديځې غونډۍ پټ و ، ژيړې وړانگې يې د ختيځو غونډيو پر سرونو لگېدلې.

چا وټوخل.

شېرمحمد ورمېږ کوږ کړ ، په دروازه کې په عمر پوخ ، چاغ سړی ولاړ و. سترگې يې پړسيدلې وې ، پنډ اوږده بريتونه يې لرل ، ژېړه وربښمينه لونگۍ يې تړلې وه.

شېرمحمد ور نږدې شو. سړي د هغه زړو جامو او په لاس کې نيولې تبر ته وکتل ، ورو يې وويل:

__د کلي جومات ته لاړ شه. مزدور به ډوډۍ در پسې دروړي.

درب شو ، د دروازې دواړه پلې سره ورغلې.

شېرمحمد يوه شېبه ودرېد ، بيا يې لويه دروازه وټکوله. جيب ته يې لاس کړ ، هماغه سړی په وره کې ودرېد ، په خشکه يې وويل:

__درياده مې کړه چې جومات

ناڅاپه يې سترگې رډې راوختې ، په بيړه يې د شېرمحمد له لاسه سپينه پرانيستې پاڼه ور واخيسته ، شاوخوا يې وکتل ، سړی يې تر مټ ونيو.

شېرمحمد په وارخطايي وويل:

__جومات ته ځم.

سړي د هغه په مټ زور راووست ، کش يې کړ ، دواړه کلا ته ننوتل.

په چوتره کې ناستو ښځو منډه واخيسته. ټولې په يوه وره ننوتې.

سړي يودم وخندل ، د شېرمحمد لاس يې پرېښود ، په زوټه (زوره) يې وويل:

__راځه ، خپل کور دې دی.

شېرمحمد حيران شو ، شاوخوا يې وکتل ، ارته چهار ديوالي وه ، په هر کونج کې هسک برج ښکارېده ، يوه ديوال ته خړې کوټې ولاړې وې. تر چوترې لاندې په يوه سره رنگه تراکټور پورې اوږده ټېله تړلې وه.

دواړه پر چوتره وختل. سړي د يوې کوټې ور خلاص کړ ، شېرمحمد يې پر يوه توشکه کېناوه ، په خپله د باندې ووت.
شېرمحمد شاوخوا وکتل ، کوټه وړه وه. خړ دېوالونه يې لرل ، په مخامخ ديوال کې لويه اورسۍ ښکارېدله.
له باندې نه د سړي خندا راغله:
__چاى دم کړئ! د ګلاب خان احوال يې راوړى.
د شېرمحمد زړه ولړزېد.
چاغ سړى کوټې ته راغى. ټنده يې تروه وه ، په بيړه يې وپوښتل:
__په کلي کې دې له چا سره خبرې وکړې ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
سړي په خشکه وويل:
__کوڼ يې !!!
شېرمحمد وارخطا شو:
__هيڅ ، هيڅ ، يواځې مې له يوه هلکه ستاسو د کور پوښتنه وکړه.
__دلته څوک پېژنې ؟
__نه
سړي سړه سا واخيسته ، يوې خواته کېناست. خيره يې نيولې وه ، داسې ښکارېده لکه ژورو فکرونو چې په مخه کړى وي.
شېرمحمد جيب ته لاس کړ ، ګوتې يې لړزېدې ، پټوه او دوې ګوتمۍ يې پر خيرنه سره غالۍ کېښودې ، ورو يې وويل:
__دا هم ورسره و.
سړي بټوې او ګوتميو ته وکتل ، بېرته يې سر وځړېد. .
شېرمحمد په ويره وويل:
__په بټوه کې پيسې دي.
سړى غلى و.
شېرمحمد خپل زړه سره راټول کړ ، لړزانده خړې شونډې يې وخوځېدې:
__ګلاب دې خداى وبخښي ، په کارېزه کې مو پيدا کړ ، کليوالو امانت خاورو ته وسپاره.
سړي هماغسې ځمکې ته کتل.
د شېرمحمد زړه ولوېد.
دواړه غلي ول.
شېرمحمد وويل:
__جومات ته ځم.
سړي غولي ته کتل.
شېرمحمد ، تبر ور واخيست ، ولاړ شو.
سړى يې يودم مخې ته ودرېد ، په خندا يې وويل:
__چېرته!
__جومات ته!

سړي وخندل ، دوه مخکيني غاښونه يې د سرو زرو ول ، په خندا کې يې وويل:
__کېنه زوروره! پښتانه يو. په دې ماښام کې خو څوک د دښمن له کوره هم نه ځې.
شېرمحمد بله چاره نه لېده ، کېناست.
د کوټې دروازه وټکېده.
سړی ولاړ شو. ور يې چوله کړ ، په پټناسه کې پيالې ولړزېدې. شېبه وروسته د شېرمحمد تر مخ له چايو ډکه پياله ايښې وه.
د موټر سايکل غږ شو ، چوترې ته نږدې ودرېد ، سړی بټوه او ګوتمۍ ور واخيستې ، په بيړه له کوټې ووت.
شېرمحمد مخامخ اورسۍ ته ور وښوېد ، خيرنه پرده يې چوله کړه ، موټر سايکل ته نږدې يو هډور ځوان ولاړ و ، د موټر سايکل په کنجغه پورې تړلې غوټه يې خلاصوله.
چاغ سړی ور نږدې شو ، څه يې وويل ، ځوان غوټه پرېښوده ، دواړه په يوه کوټه ننوتل.
شېرمحمد بيرته په خپل ځای کېناست ، پياله يې ورپورته کړه ، ډېر نارينه غږ يې واورېد ، پياله يې بېرته کېښوده ، ورسۍ ته ور نږدې شو. يو بل ګردی ځوان يې وليد چې وچ اوږد لرګی يې پر اوږه و. درب شو ، چرګو منډه واخيسته ، لرګي له ډېرانه مړه دوړه پورته کړه.
يو کوچينی ورغی ، ګردي ځوان ته يې څه وويل ، هغه هم په کوټه ننوت.
د شاه د څرخ د تاوېدو غږ راغی. شېرمحمد ور وکتل ، هماغه شين سترګي نجلۍ ولاړه وه. ټکری يې مازې په ککرۍ تم و ، تک تور ، پيچلې ويښته يې لرل ، له رنګه سپينه ښکارېده.
کړپ شو. شېرمحمد په بيړه پر توشکه کېناست.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، دوه ماشومان په وره کې ودرېدل ، دواړه خيرن ول ، مخونه يې له چاودو ډک ښکارېدل.
يوه يې وويل:
__ای سړې! ته څوک يې ؟
شېرمحمد غلی و.
هماغه هلک وويل:
__نيني دې راوړې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
دوهم هلک خوله جينګه کړه!
__يو لسګون خو راکه.
شېرمحمد څه ونه ويل.
لومړني هلک تو کړل ، لاړې پيالې ته نږدې ولګېدې.
شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.
هلک وويل:
__ښه مخ دې دی ، پزې ته دې ګوره! د سخوندر غوندې ده.
شېرمحمد تبر ته لاس ور وغځاوه ، هلکانو منډه کړه.
د باندې ډېر نارينه غږ واورېدل شو.
__دلته څه کوی! هه!
درب شو ، د يوه ماشوم چيغې پورته شوې.

شېبه وروسته کوټې ته درې تنه ورننوتل. برېتور پنډ سړی بره پلتۍ ووهله ، دوو نورو ځوانانو شېرمحمد ته لاسونه ور وغځول ، دواړه وره ته نږدې کېناستل.
برېتور سړي وويل:
__زامن مې دي.
يوه شېبه ټول غلي ول ، وروسته برېتور سړي چوپتيا ماته کړه :
__د کوم ځای يې ؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
__د ګودر د کلي.
نوم دې څه دی ؟
__شېرمحمد.
__څه کاروبار ؟
شېرمحمد په لړزانده غږ وويل:
__غريبي ده ! اوړی دهقاني کوم ، ژمی هم کارېزونه کېندم.
سړی غلی شو. شېرمحمد ورو خپل څنګ ته وکتل ، تبر ته يې لاس ور رسېده.
برېتور سړي وويل:
__کلی مو خبر دی ؟
شېرمحمد په حيرانۍ ورته وکتل.
سړي وويل:
__کليوال مو په دې پوهېږي چې ته دلته راغلی يې ؟
__نه! صيب.
__دا ور مالومه وه چې ګلاب د کوم ځای دی ؟
__نه! که خبر وای ، نو تاسو ته يې احوال راليږه ، مړې يې په خپل کلي کې امانت نه اېښوده.
برېتور سړي سړه ساه واخيسته ، ويې ټوخل. ورو يې وويل:
__ بټوه او ګوتمۍ دې له کومه کړل ؟
__صيب! کارېز مې کېنده ، مړی مې ولېد.
برېتور سړي وخندل:
__او ځان دې غلی ونيو.
د شېرمحمد سر وځړېد.
سړي وويل:
__ډېرې پيسې وې! ولې دې راوړې ؟
__صيب! مور مې مجبوره کړم ، ويل يې چې حرام ښه نه دي.
د ماښام د اذان غږ شو.
ټولو خپل څادرونه هوار کړل ، شېرمحمد شاته ودرېد. په لمانځه کې يې سترګې يوې بلې خواته رغړولې. ده تر نورو ژر څادر ور ټول کړ.
له لمانځه وروسته دوه ځوانان له کوټې ووتل ، په عمر پوخ برېتور سړی توشکې ته ور وښوېد ، غلی کېناست ، وروسته يې وويل:

ــ ښه تبر دی.
شېرمحمد وخندل:
ــ صیب! د احتیاط له پاره مې راوخیست ، لېوان ډېر دي.
سړي د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شیبه وروسته ګردی ځوان کوټې ته راغی ، د ګاز بله ډبه یې په غولي کېښوده ، بېرته د باندې ووت. برېتور سړي د خپل لاس ژېړې ګړی ته وکتل ، په تاخچه کې ایښې راډیو یې ور واخیسته ، ستن یې تاو کړه ، نطاق د خارجي قواوو د وتو په اړه غږېده.
د برېتور سړي پلنې شونډې وخوځېدې :
ــ پکر (فکر) نه کوم. دا کوپار اډې غواړي.
شېرمحمد غلی و.
سړي وویل:
ــ ته څه پکې وایې ؟
شېرمحمد وخندل:
ــ صیب! نه پوهیږم.
سړی غلی شو.
راډیو چالانه وه. د ګاز له سوری سپینې جالۍ شنه ، تېره لمبه راوتله.
له تیارې سره ډوډۍ راوړل شوه ، ښوروا وه ، په پلاستیکي غاب کې ګرد اخیستل شوې پیاز پراته ول ، په پیازو کې د چاړې تورې خیرې له ورایه ښکارېدلې.
له ډوډۍ وروسته ، پلار او دوه زامن ولاړ شول ، چای یوه ماشوم راووړ ، شېرمحمد ګوښی و.
ناوخته د کوټې دروازه خلاصه شوه ، په ونه لوړ ځوان یوه زړه بړستن پر توشکه واچوله ، د ګاز ډبه یې ور واخیسته ، چوپه خوله ، له کوټې ووت.
شېرمحمد څادر هوار کړ ، په توره شپه کې ودرېد ، له لمانځه وروسته یې بالښت ور واخیست. په بړستن کې ننوت ، د بړستنې سوړ بوی ته ، ساه یې بنده شوه ، بېرته یې سر لوڅ کړ ، غوږ یې ونیو ، د سیند د څپو نری شنهاری اورېدل کېده ، کله کله به د شغالانو انګولا ورسره ګډه شوه.
بیا یې یو غږ واورېد ، په چوتره کې یو څوک ګرځېدل ، شېرمحمد ورو ولاړ شو ، تر اورسۍ یې د باندې وکتل ، تیاره وه ، د کلا تر هسک تور دیوال پورته رانه ستوري ځلېدل. د پښو د ګوتو پر سرونو د کوټې دروازې ته ورغی ، زولفې یې کړه ، بېرته په خپل ځای پرېووت ، تبر یې په بړستن کې ننه ایست.
یودم د کوټې په پرده ژېړه رڼا ولګېده ، شېرمحمد ورو ورسۍ ته ورنږدې شو ، په کلا کې بل څراغ ګرځېده.
شېرمحمد په ځیر ورته کتل ، د څراغ پلېته ټیټه وه ، مازې د یوه بنیادم په خړو پایڅو او لمنې لګېدله. جامې د نارینه وې ، څراغ یوه شېبه تاوېده ، وروسته په یوه کوټه ننوت.
شېرمحمد ته وېره ور لوېدلې وه ، په زړه کې یې پوښتنې ورګرځېدې .. ځان یې په خطر کې لید ، خو نه پوهېده چې ولې ؟
د ی تر ډېره ویښ و ، وروسته خوب پرې زورور شو.

(۸)

شېرمحمد سترګې رڼې کړې ، شور او زوږ و ، د باندې يې وکتل ، سپيدې چاودلې وې ، په يوه کوټه کې د څراغ تته رڼا ښکارېدله ، غږ له هماغه کوټې راووت.

يودم کوکه شوه ، يو څوک له کوټې راووتل ، نجلۍ وه ، د کلا د لويې دروازې خواته يې منډه کړه ، ټکرۍ يې له سره ولوېد. له کلا ووته.

د کوټو ورونه خلاص شول ، واړه ، زاړه د باندې راووتل ، ډېر نارينه غږ يې واورېد:

__مه يې پرېږدۍ!

دوو ځوانانو د کلا د لويې دروازې خواته منډه کړه.

شېرمحمد په بيړه د کوټ په لستونو کې لاسونه ننه ايستل ، لونګۍ يې وتړله ، تبر يې ور واخيست.

ښځينه وارخطا غږ يې واورېد:

__څه ټکه راپرېوته!

شېرمحمد ورسی ته ورغی ، تورسرې او ماشومان تر برېتور سړي را تاو ول ، سړي ښکاري ټوپک ته کارتوس ور اچاوه.

شېرمحمد هماغسې ولاړ و ، لينګې يې لړزېدل ، لاره ورنه ورکه وه.

د وره درب شو ، د سړي له غوسې ډک غږ يې په زړه لړزه راوسته:

__دروازه خلاصه که!

شېرمحمد تر اورسی ووت ، پلاستيکي بوټونه يې ور واخيستل ، ښځو چيغې کړې ، شېرمحمد په منډه کې شاته وکتل ، ټوپک ته لاسونه ور لوېدلي ول ، په هوا کې تاوېده ، برېتور سړي زورونه وهل...

شېرمحمد له کلا ووت. په شنو غنمو کې يې منډه واخيسته ، تر چنارونو تېر شو ، مخامخ پر يوه ټيټه پخځه ورغی ، تر دېوال واوښت ، باغ و ، په کتار لوخو ټيټو ونو کې يې منډه کړه ، په ورانه کې يې نرۍ درد تير شو ، ولوېد ، څنګ ته له ځمکې راوتلی ولاړ لرګی کوږ شو ، ورانه ته يې وکتل ، د ازغن سيم تېره ميخ پکې ننوتی و. بيرته ولاړ شو ، لاندې لويې ، هسکې ډبرې وې ، ور هاخوا د سيند څپې پر کمره لګېدې ، شنهاری يې خوت ، د اوبو پر سر سپين ځګونه روان ول.

شېرمحمد د سيند څنډې ته ور کښته شو ، د دوو لويو تيږو تر مينځ غلی کېناست ، د کلا خواته يې وکتل ، څوک نه و.

سړه سا يې واخيسته ، لپه يې جوړه کړه ، رڼې اوبه يې پر مخ وشخيدې. بېرته يې يوې لويې تيږې ته ولې ولګول ، سيند ته يې وکتل ، سپين ځګونه سره اوښتل...

شېرمحمد ولاړ شو ، د سيند په څنډه کې مخ پورته لاړ. يو ځای ودرېد ، له ځمکې يې يوه ښځينه پلاستيکي چوته (څپلکه) ور پورته کړه ، نوې وه ، تلی يې په ختو ککړ و. شاوخوا يې وکتل ، سترګې يې رډې راوختې ، د مخامخ کمره پر سر يوه ځوانه نجلۍ ولاړه وه ، ټکرۍ يې نه و ، ټېر يې راوتلی ښکارېده ، اسمان ته يې کتل ، تور اوږده ويښته يې له ملا بيل ول.

شېرمحمد منډه ور واخيسته ، نجلۍ ټوپ کړل ، لاندې په سپينو ځګونو کې ننوته. سړي خپل څادر ، پټکی او تبر پر ځمکه واچول ، کوټ يې وېست ، په يوه هسکه ډبره وخوت. روانو ځګنو اوبو تور غونچه ويښته ورسره وړل.

ټوپ يې کړل ، پر سر يې سړې اوبه ور واوښتې ، غوږونه يې ډب شول ، پښې يې ووهلې ، د بوټونو تلې ځمکې ته نه رسېدل.
اوږه يې له يوې لوېې تيږې سره ولګېده ، د اوبو زوروره څپه يې تر ټټر لاندې شوه ، سر يې له تاوېدونکو سپينو ځګونو راويست ، شاوخوا يې وکتل ، نجلۍ يې تر څنګ روانه وه.
لاس يې ور وغځاوه ، څپې يو ګز شا ته يووړ ، ډوب شو ، اوبه يې تېرې شوې ، يوځای يې پښه له ځمکې سره ولګېده ، د بوټونو پر تليو يې زور راووست ، سرته راوخوت ، ويې ټوخل ، نجلۍ دوه ګامه ليرې ، ځګونو څپو اخيستې وه.
شېرمحمد په بېړه پښې ووهلې ، يوه توره ډبره په مخه ورغله ، ځان يې څنګ ته کړ ، ښی لاس يې ډبرې ته برابر شو ، ټېل يې وهله ، کيڼ لاس يې د نجلۍ مټ ته ورسېد ، د هغې سر يې له اوبو پورته ونيو.
پشهاری ډېر شو ، سړي مخامخ وکتل ، لاندې سيند سره راټول و ، تکې تورې لوېې ډبرې ښکارېدلې ، په مينځ کې يې سپين ځګونه روان ول ، غرمبهاری يې خوت.
شېرمحمد د اوبو څنډې ته ور نږدې شو ، څپه راغله ، پښې يې ووهلې ، له ځمکې پورته شو ، يوې تېرې تيږې ته يې لاس ور واچاوه ، ګوتې يې د تيږې يوې راوتلې برخې ته سيخې شوې ، همانغه ځای يې ټينګ ونيو ، په کيڼ لاس يې زور راووست ، نجلۍ يې له اوبو راپورته کړه ، د هغې سر وځړېد ، لانده پيچلې وېښتان د سړي پر مخ او غاړه راپرېوتل.
ځای ښه و ، اوبه د تيږې دواړو غاړو ته وتلې ، وچه څلور__ پينځه ګزه ليرې وه.
شېرمحمد څو ځله ژوره ساه واخېسته ،. د نجلۍ ټټر يې خپلې کيڼې اوږې ته برابر کړ ، پر ښي لاس يې زور راووست ، تر نامه له اوبو پورته شو ، تاوېدونکې څپه يې ورنو ته سيخه شوه ، هسک شو ، تر مخامخ راوتلې تېرې تيږې يې لاس راوګرځاوه ، پښې يې پر ځمکه ولګېدې ، مخکې لاړ ، د څنډې اوبه مړې وې ، وچې ته وخوت.
نجلۍ يې پر يوه هوار ځای پرېيسته ، په بيړه يې ورته وکتل ، سترګې يې پټې وې ، پر سپين تندي يې له اوبو سره ګډه ، نرۍ وينه روانه وه.
تر وليو يې ونيوله ، کش يې کړه ، پر يوه هواره شيب داره ډبره يې پړمخې پرېيسته ، د نجلۍ له خولې رڼې اوبه وڅڅېدې ، زګيروی يې شو ، بېسده پرېوته.
شېرمحمد کلي ته وکتل ، څوک نه و ، منډه يې کړه ، د سيند پر ژۍ مخ پورته لاړ ، کوټ ، تبر ، ټادر او خلاصه ول ول لونګۍ ليرې پراته ول.
سړي خولۍ پر سر کړه ، تبر ، کوټ او لونګۍ يې په ټادر کې واچول ، بېرته مخ کښته روان شو. نجلۍ له ډبرې رغړېدلې وه ، د ټټر تنۍ يې خلاصې وې ، تور اوږده بانه يې سره سرېښ ول.
شېرمحمد ټادر پرې هوار کړ ، يخنې وه ، ژامې يې ولړځېدې ، شاوخوا يې وکتل ، زړه يې ولوېد ، پورته په پټي کې يو څوک ولاړ و.
شېرمحمد پړمخې پرېووت ، يوې ډبرې ته ور وښوېد ، کېناست ، تر څنګ يې وکتل ، سړي د اغزن سيم ړنګې پايې ته وچې سترګې نيولې وې. يودم لاندې ډبرو ته راکښته شو.
شېرمحمد په بيړه نجلۍ ته وکتل ، له ورايه ښکارېدله. ورور ور وښوېد ، نجلۍ يې د هسکو تيرو مينځ ته ور کش کړه ، غلی کېناست. سر يې پورته کړ. د زړه دربا يې ډېره شوه ، سړی څلور پنځه ګامه ليرې و ، ژېړه ورېښمينه لونګۍ يې تړلې وه ، د سهار په خړه کې يې پنډ برېتونه له ورايه ښکارېدل ، په لاس کې يې ښکاري ټوپک نيولی و.

له پورته دوه تنه راغلل ، یو یې ټيټ شو ، د اوبو له ژۍ یې یوه چوټه (څپلکه) ورپورته کړه ، دواړه ودرېدل ، برېټور سړی هم ورغی ، له ونې ټيټ څوان کمره ته ګوته ونیوله ، دوی خبرې کولې ، غږ یې نه راته ، د څپو غړمبهاری خوت.
درې سره مخ کښته را روان شول ، شېرمحمد ټيټ شو ، د دوو تیږو تر مینځ په یوه چوله کې ننوت ، نجلۍ وتوخل ، سړي یې پر خولې لاس کېښود ، ساه یې تر پزې راوخته.
غوږ یې ونیو ، د څپو له غږ سره خبرې ګډې وې ، خبرې ورو ورو رانږدې کېدې. شېبه وروسته له غوسې ډک غږونه تر ځنګ تېر شول.
شېرمحمد سر پورته کړ ، درې تنه د سیند پر ژۍ مخ کښته روان وو. ټولو اوبو ته کتل.
یودم خرهاری شو ، شېرمحمد په بیړه لاندې وکتل ، د نجلۍ شنې ، غټې سترګې رډې راختلې وې ، لغتې یې وهلې.
سړي د هغې له ډکو سرو شونډو لاس لیرې کړ ، نجلۍ ژوره ساه واخیسته ، چیغه یې کړه ، شېرمحمد یې پر خوله لاس کېښود ، سر یې هسک کړ ، درې تنه مخ کښته روان ول.
ناڅاپه یې ګرېوان وشلېد ، لاندې یې وکتل ، د نجلۍ ګوتې یې په ګرېوانه کې بندې وې.
شېرمحمد په غوسه وويل:
__وژنې مې!
د نجلۍ سترګې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وويل:
__خوشې کوم دې ، خوپه یوه شرط ، چیغې به نه وهې ؟
د نجلۍ تور اوږده بانه سره ورغلل.
شېرمحمد د هغې له خولې لاس لیرې کړ. نجلۍ په بیړه ولاړه شوه ، سړي تر مټ ونیوله ، په شدت یې لاندې کش کړه ، نجلۍ کېناسته ، شېرمحمد وویل:
__د خدای له پاره ، مه مې پرې وژنه!
نجلۍ شاته شوه ، ولې یې ډبرې ته ولګول.
شېرمحمد څادر ور واچاوه ، نجلۍ ځان پکې ونغښت ، غلې کېناسته.
سړي وويل:
__د کور وال دې در پسې ګرځي.
نجلۍ غلې وه.
سړي غړۍ اوږده کړه ، لیرې د لویو ډبرو په مینځ کې درې تنه هماغسې مخ کښته روان ول.
سړي وويل:
__ته لیونۍ یې ؟
نجلۍ په راوتلو رډو سترګو ورته کتل. یودم یې کوکه کړه ، د سیند د څپو خواته یې منډه واخیسته.
شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د نجلۍ ګرده لنده لمن په ګوتو ورغله ، دواړه پړمخې پرېوتل ، د سړي خوله او پزه پر ځمکه ولګېدل ، نرۍ درد یې په سر کې تیر شو.
نجلۍ چیغه کړه!
__خوشې مې که !
سړي تر مټ ټینګه نیولې وه. نجلۍ ژړل... د سیند خواته یې زورونه وهل...

ژړا یودم غلي شوه ، سرې ورته وکتل ، د نجلۍ خوله سپینو ځکونو نیولې وه ، سترګې یې پټې وې.
شېرمحمد سره ساه ویسته ، د نجلۍ مټ یې پرېښود ، ستوني ستغ اوږد وغزېد ، لمرد لیرې غره د څوکو سپینې واورې ځلولې.
سړی یخنۍ واخیست ، ولاړ شو ، د کوټ په لستوڼو کې یې لاسونه ننه ایستل ، ځنځیر یې کش کړ. پزې ته یې لاس ور ووړ ، وینې وه.
شېرمحمد حیران و ، نه پوهېده چې څه وکړي ، لاره ورنه ورکه وه.
نجلۍ ته نږدې کېناست ، نجلۍ وخوځېده ، سترګې یې رڼې کړې ، سړي ته یې وکتل ، کېناسته ، سر یې پر ځنګانه کېښود ، د تورو پیچلو وېښتو څوکې یې پر ځمکه و لګېدې ، یودم یې په چیغو چیغو وژړل.
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل.
د لمر وړانګې د غزېدلې غونډۍ په پاسنیو برخو لګېدلې ، لاندې سیند په سیوري کې روان و. نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد کلي ته وکتل ، د کورونو لمر خاته خوا دېوالونه روښانه ول ، له ځینو بامونو تور لوګي پورته کېدل ، لیرې یو ماشوم په رمې پسې روان و ، تور سیرلي د غونډۍ په لمنه کې مخ پورته ختل.
بېرته یې نجلۍ ته سترګې ور واړولې ، هغې ژړل ...
شېرمحمد وویل:
_بس که نور!
نجلۍ سر پورته کړ ، د شنو غټو سترګو سپین یې سرو رګونو نیولي وو ، ګلابي بغور (غومبري) یې لانده ښکارېدل ، د نرۍ پزې څوکه یې سره وه.
شېرمحمد وویل:
_ګوره! زه ملا نه یم ، خو له ملایانو مې اورېدلې چې ځان وژونکی به په دوزخ کې وي.
نجلۍ یودم کوکه کړه:
_هغوی مې ورور وژلی.
د سړي لینګې ولړزېدل.
نجلۍ په چیغو چیغو ژړل...
شه شېبه ووته ، ډېرو تک تور اوږده سیوري پیدا کړل ، د سیند په څپو کې د لمر ژېړه رڼا ګډه وه.
شېرمحمد لونګۍ تر سر تاو کړه ، تبر یې ور واخیست ، ویې ویل:
_زه نو ځم.
نجلۍ په بیره ورته وکتل ، سلګۍ یې شوې ، ورمېږ یې کوږ کړ ، څپې په تورو ښویو تیرو لګېدلې.
سړي وویل:
_لیونتوب مه کوه!
نجلۍ سیند ته کتل... یودم ولاړه شوه. سړی یې تر مخ ودرېد. د هغې ژړا زور ونیو ، چیغه یې کړه!
_ته مې هرات ته بیایې ؟
د سړي ځنګنونو پړک واخیست.
نجلۍ په بیره د کیڼ لاس لستوڼي ور تول کړ ، څلور ژېړ بنګړي ښکاره شول ، په غریو کې یې وویل:
_سره زر دي ، تول یې ستا ، خو د خدای روی ومنه! ما تر هراته ورسوه!
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل....

د نجلۍ په سترګو کې نا امیدي راټوله شوه ، ګام یې واخیست ، شېرمحمد ښنګ ته شو ، نجلۍ پر یوه هواره ډبره ودرېده ، اوبو ته یې وکتل ، سترګې یې پټې کړې.
شېرمحمد تر مټ ونیوله. نجلۍ چیغه کړهَ
__لاس مې پرېږده!
ځنګنونه یې پر هواره تیږه ولګېدل ، په چیغو__چیغو یې وژړل.
شېرمحمد وویل:
__زه غریب سړی یم ، بدنامي ده ، بدي نه شم کولای.
نجلۍ هماغسې ژړل...
شېرمحمد یودم تر لاس ونیوله ، کش یې کړه ، دواړه په ولاړو تیرو کې کېناستل ، نجلۍ په حیرانی ورته کتل ، ځادر یې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد د کلي خواته ګوته ونیوله ، لیرې پر پوله کتار کلیوال روان ول. له یوه سره د موټر له هوا ډک ټوپ ښکارېده ، ډله دسیند خواته راتله ، تر مخې یې پنډ برېتور سړي ګامونه اخیستل.
شېرمحمد په وارخطایي وویل:
__له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ چیغه کړه:
__ځم ، ټولو کلیوالو ته وایم چې ورور یې راوژلی.
ولاړه شوه.
شېرمحمد تر لاس ونیوله ، په غوسه یې وویل:
__ ته به له ژونده سترې یې ، خو زه مور او ورور لرم ، که دواړه سره وویني ، خدایکه مو وینه ځمکې ته پرېږدي.
نجلۍ وویل:
__ته مې هرات ته بیایې ؟
__هو!
نجلۍ کېناسته ، ډکې سرې شونډې یې وخوځېدې:
__تا قول راسره وکړ!
شېرمحمد روانو کلیوالو ته کتل...: یودم یې په وارخطایي وویل:
__ له دې ځایه باید لاړ شو.
نجلۍ وویل:
__هلته تلی شو ؟
شېرمحمد ور ته وکتل ، هغې پورته په پټي کې خړې ولاړې کوټې ته ګوته نیولې وه.
نجلۍ وویل:
__د اوبو پخوانۍ ژرنده ده.
سړي په ځیر کوټې ته وکتل ، ژور لښتی د لرګي تر ناوې پورې غزیدلی و.
دواړه په لویو ډبرو کې کړوپه ملا روان شول. لښتی وچ و ، مازې ښندو ته یې کمه واوره پرته وه. مخ پورته لاړل ، د اوږدې لرګینې ناوې لاندې تېر شول ، شېرمحمد غړی اوږده کړه ، کلیوال تر دېوال پټ ول ، په بیړه یې ځانونه کوټې ته ورسول.

کوټې ور نه درلود ، دېوالونه يې سوري ول ، له بامه هم څو ځايه رڼا رالوېدله.
نجلۍ کونج ته غلې کېناسته ، سرې ورته وکتل ، له خيرن ښادره سپين مخ ، تر شنو غټو سترګو راګرځېدلي تور اوږده بانه او پر تندي پراته پيچلي لانده ويښته راوتلي ول.
شېرمحمد ديوال ته مخ ور نږدې کړ ، له يوه سوري څخه يې د باندې وکتل ، کليوال د سيند پر ژۍ مخ کښته روان ول ، ټولو اوبو ته کتل ، د پنډ برېتور سړي چپلکه په لاس کې وه.
شېرمحمد وويل:
__هغوی فکر کوي چې ته مړه يې.
نجلۍ غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، يودم يې وژړل.
دوې توتکۍ کوټې ته ور ننوتې ، يوې يې په چت کې تر تور لرګي ځان ورساوه ، غچا يې شوه ، بېرته له وره ووتې.
نجلۍ په ژړا کې وويل:
__کاشکې مړه وای.
سړي هماغسې کليوالو ته کتل...
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
__تا قول راسره کړی ، تر هراته به مې بيايې!
شېرمحمد ورته وکتل ، تندی يې تريو شو ، په نيولي غږ يې وويل:
__زه کور لرم ، خلک به څه وايي چې پردی نجلۍ يې راتښتولې ده .
د نجلۍ ژړا زور ونيو:
__د خدای روی ومنه! تا قول راسره کړی. .
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__نه!
نجلۍ چيغه کړه!
__ غيرت لرې!
ولاړه شوه.
شېرمحمد په وره کې ودرېد.
نجلۍ په غريو کې وويل:
__ لار راکه !
سړی په خبره کې ورولوېد:
__سمه ده ، بيايم دې.
__ته دورواغ وايې!
د سړي په تندي کې ګونځې پيدا شوې:
__د غزني په اولياوو لو (قسم) درته خورم.
نجلۍ بېرته کونج ته غلې کېناسته.
شېرمحمد دېوال ته ور نږدې شو ، ليرې ، تر هسکو تيرو ور هاخوا د کليوالو سرونه مالومېدل.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__د غزني تر ښاره دې بيايم ، د هرات موټر ته دې ور خيژوم. نور به په خپله ځې.

نجلۍ ولاړه شوه.
شېرمحمد چیغه کړه!
ــ تر هراته درسره ځم. سمه ده ؟
نجلۍ کېناسته.
شېرمحمد پټکی پورته کړ ، پر پکه ککرۍ یې له خیرو ډک نوکان تېر کړل ، له ځان سره یې وویل:
ــ اجب جنجال راته پیدا شو.
نجلۍ ورو ورو ژړل...
شېرمحمد په غوسه وویل:
ــ هرات ته څه بلا غواړې ؟
نجلۍ غریو واخیسته.
ــ هلته مې خور ده.
سړي ورته وکتل ، په ملنډو یې وویل:
ــ په لوڅو پښو هرات ته ځې.
نجلۍ پر خپلو سپینو پښو د څادر پیڅکه ورکش کړه.
شېرمحمد وره ته ورنږدې شو ، مخامخ یې وکتل ، ورو یې وویل:
ــ موږ باید په ډېرو کې مخ پورته لاړ شو ، که تر هغې مخامخ ټیټې غونډۍ واوړو ، خبره خلاصه ده.
ورو له کوټې ووت ، لښتي ته کښته شو ، شاته یې وکتل ، نجلۍ ورپسې وه ، شپېه وروسته دواړه د سیند پر غاړه لویو ډبرو ته ورسېدل. مخکې لاړل. اوبه په ټیټه کې رواني وې ، پورته تر تیږو ور هاخوا یواځې د کلي د هدیرې ، شنې ، زرغونې شناختې ښکارېدلې.
دوی ګرندي ګامونه اخیستل ، تر غونډۍ پورې څوک نه ول ، یوځای یوه بوډا د سیند پر غاړه غواوې اوبه کولې ، دوی یوه شېبه د ډبرو په مینځ کې کېناستل ، بوډا له غواوو سره پورته پټیو ته وخوت ، شېرمحمد او نجلۍ د غونډۍ تر څنګ شیلې ته منډه کړه.
پورته لاړل ، تر غونډۍ راتاو شول ، مخامخ یې منډه واخیسته ، د سیند د څپو غږ ورو ورو لیرې کېده.
شېرمحمد مخکې و ، شا ته په څادر کې تاو شوې نجلۍ لوڅې پښې منډې پسې وهلې... سړی تر یوې ټیټې غونډۍ واوښت ، په یوه لویه ډبره کېناست ، شاته یې وکتل ، نجلۍ لیرې وه.
شېرمحمد ژوره ساه واخیسته ، تر څنګ یې وکتل ، د کلي څنده ښکارېدله ، کورونه په ټیټه کې پراته ول ، د شنو څلور کونجه پټیو په غاړو د چنارونو بې پاڼو څانګې بربېښیدلې ، سیند کوږ ، ووږ روان و.
مخ یې وګرځاوه ، نجلۍ په یوه هواره ډبره ناسته وه ، سر یې ځوړند و ، تېزه تېزه سا ه یې وهله...
شېرمحمد ولاړ شو. نجلۍ په بیړه ورته وکتل ، په خواره خوله یې وویل:
ــ د خدای له پاره ، یوه شېبه دمه کوم.
سړي حرکت وکړ ، د غونډۍ په پیڅکه کې مخ کښته لاړ. شاته د نجلۍ د ساه ایستلو غږ اورېدل کېده.
نجلۍ اخ کړل ، شېرمحمد ور وکتل ، ناسته وه. د کیڼې پښې غټ نوک یې پورته ولاړ و ، له بټې (غټې) ګوتې یې وینې رواني وې.
سړی په یوه تیږه کېناست ، تندی یې تریو شو ، په غوسه یې وویل:
ــ کمه لاره نه ده ، په لوڅو پښو نه شې تلی.
نجلۍ خپله پښه ټینګه نیولې وه.

شېرمحمد ولاړ شو ، نجلۍ نا امېده ورته وکتل ، د سرې لمر سوځولي تور تندی ګونځو ونيو ، په خشکه يې وويل:
__يوه ورځ مزل لرو.
حرکت يې وکړ ، نجلۍ ګوډه__ګوډه پسې روانه شوه.
دواړو د اوږدې غزېدلې غونډۍ په پيځکه کې ګامونه اخيستل ، سيورو ته ځای ځای واوره پرته وه ، خو لمر ته غونډۍ تورې وې ، کله کله به نوی رابوټيدلي ژېړ ګلان په مخه ورغلل ، ترخو او اغزو وړې پاڼې کړې وې ، ځای ځای به سپين پتنګان له بوټو پورته شول.
پاو وروسته سړی د غونډۍ سر ته وخوت ، خو نجلۍ لا د غونډۍ په نيمايي کې وه. کله کله به ودرېده ، پورته به يې وکتل ، په لويو ډېرو پسې به يې لاس ونيو ، بېرته به يې ګام واخيست. شېرمحمد تر ډېره د غونډۍ پر سر ناست و ، سوړ باد چلېده ، لمر ته سپينې وريځې ور روانې وې.
ښه شېبه ووته ، نجلۍ د غونډۍ سر ته ورسېده ، دې تېزه تېزه ساه وهله ، د کينې پښې ټولې ګوتې يې په وينو سرې وې.
نجلۍ څنګ ته کېناسته ، سړي ورته وکتل ، هغې له پونډې ازغی ايست ، پر سپين تندي يې مړه خوله پرته وه.
شېرمحمد د خپل کوټ ځنځير کش کړ ، ويې ايست ، د تبر تېره څوکه يې د کوټ د لستوني د اوږې برخې ته سيخه کړه ، لستونی بيل شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړي لستونی په مينځ کې نيم کړ ، بوټونه يې واېستل ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، ورو يې وويل:
__څادر.
نجلۍ څادر ور وغورځاوه ، لوڅ سر د يوې تيږې شاته کېناسته.
سړي له څادر څخه خو نرۍ ترادې وايستې.
شېبه وروسته ولاړ شو ، ورو يې وويل:
__تلی شم.
نجلۍ غړۍ اوږده کړه ، سړي خپلو پښو ته د کوټ لستوني ور اغوستي وو ، د څادر نرۍ ترادې ترې تاوې وې.
نجلۍ وخندل ، شېرمحمد په بېړه ورته وکتل ، د هغې سپين غاښونه ښکارېدل ، يودم يې سرې ډکې شونډې سره ورغلې ، په شنو سترګو کې يې اوښکې راټولې شوې ، غلی کېناسته.
شېرمحمد پر ځمکه پر اته بوټونه په پښه ووهل ، ورو يې وويل:
__دا په پښو که.
روان شو.
نجلۍ يوه پاتې شوې ټوټه ور پورته کړه ، د کينې پښې ښه ګوته يې پرې وتړله ، پلاستيکي ازاد بوټونه يې په پښو کړل ، په څادر کې يې ځان وپيچه ، ګام يې واخيست ، تر لوڅو پښو ښه ول.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، اسمان وريځو نيولی و ، سوړ باد چلېده.
پاو ووت ، اسمان وغرمبېد ، پر ځمکه د باران څاڅکي را پرېوتل. باران تېز شو. غونډۍ هواره وه ، د پټېدو ځای نه ښکارېده.

دواړه روان ول ، د شېرمحمد په پښو پسې په ختو لړلې اوږدې ترادې کرښېدې. يو ځای هسکې تيرې په مخه ورغلې ، ورنږدې شول ، يوه پلنه تيره د دېوال غوندې ولاړه وه ، ولې يې ورته ولګول ، د باران څاڅکې يې تر پښو پورې رسېدل.
شېرمحمد ځړېدلې توتې ور پورته کړې ، کلکې غوټې يې ور واچولې ، نجلۍ ته يې وکتل ، په لانده ، لنډ څادر کې سره راټوله ناسته وه. ژامې يې لړزېدې...
شېرمحمد څمکې ته وکتل ، ورو يې وويل:
__نوم دې څه دی ؟
__تورپيکۍ.
__خور دې په هرات کې واده ده ؟
ځواب يې وانه ورېد.
شېرمحمد سر پورته کړ ، د نجلۍ په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
سرې بېرته څمکې ته وکتل.
تورپيکۍ وويل:
__هو.
يو دم غريو واخيسته ، سلګۍ يې شوې ، په ژړغوني غږ يې وويل:
__زما ورورکی دې څنګه پيدا کړ ؟
شېرمحمد په بېره ورته وکتل ، نجلۍ پورته وريځو ته شنې سترګې نيولې وې ، په سپينه زنه پورې يې رڼه اوښکه ځړېدله.
سرې بېرته څمکې ته وکتل:
__په کارېز کې!
__خراب شوی و ؟
شېرمحمد وويل:
__وږې يې ؟
__نه.
__څو ؟
تورپيکۍ هماغسې وريځو ته کتل.
شېرمحمد وټوخل:
__ناوخته دی.
نجلۍ په غريو وويل:
__اخر يې په بلا وخوړ.
غلې شوه ، بېرته يې شونډې وخوځېدې:
__ډېر مې ورته وويل چې له تره ليرې ګرځه ، نه يې منله ، خپل حق يې غوښت.
شېرمحمد په خبره کې ورولوېد:
__د څه شي حق ؟
د تورپيکۍ سلګۍ شوې:

__ورور مې د پلار يو زوی و ، د نيکه ډېر جايداد ور رسېده ، ځمکه ، باغ ، کلا ، په هرڅه کې بايد سم نيمايي پرې اچول شوي وای.
__پلار دې مړ دی ؟
نجلۍ سره ساه و اېسته:
__هو! دا څلور کاله مخکې خبره ده ، په کوټه کې سره ناست وو ، تره مې ښکاري ټوپک پاکاوه ، ډز شو ، پلار مې په زړه ولګېد ، ځای په ځای يې ساه ورکړه ، تره مې ژړل ، ځان يې له ځمکې ځمکې ويشت ، خو زه اوس وپوهېدم چې له قصده يې د توپک خوله ور اړولې وه.
توريیکۍ غلې شوه.
شېرمحمد وويل:
هماغه برېتور سړی دې تره دی ؟
__هو.
او هغه دوه نور هم د تره زامن ؟
توريیکۍ اوږده بانه سره وروستل.
شېرمحمد وويل:
__ورور دې واده درلود ؟
__نه! تر پينځه ويشت کلنۍ اوښتی و ، خو تره مې ويل چې تر اوسه لا سره خوله هلک دی ، وخت شته. يوه ورځ يې د تره له زامنو سره د ځمکې په سر وخوړل ، دوی دوه وو ، ښه يې تر ډېرو ويست ، ورور مې سرې وينې کورته راغی ، ټوپک يې پسې غوښت ، کوران شريف مې ورته ونيو ، په سبا مې ورياده کړه چې د يوڅه وخت له پاره يوې خواته لاړ شي ، نه يې منله ، پښو ته ور ولوېدم ، راضي شو ، ويې ويل چې ايران ته ځې. د لارې د خرڅ له پاره مې له موره راپاتې شوې غاړه ګۍ ورکړه ، په هماغه ورځ ښار ته لاړ ، کله چې بېرته راغی ، ځو نوټونه يې راوښودل ، ويل يې ، ډالر دي ، ډېر ځای نه نيسي ، له غلو نه يې په اسانۍ پټولی شي.
توريیکۍ سره ساه واخيسته ، غلې شوه.
شېرمحمد وويل:
__له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟
نجلۍ يودم ټکان وخوړ ، چيغه يې کړه ، ښادر يې وغورځاوه ، غاړې ته يې لاس کړ ، خړه ، وړه ځرمښکۍ په ځمکه ولوېده.
شېرمحمد وخندل:
__بې ازاره ده ، نه ورته وګوره! د يخنۍ له لاسه منده نه شي اخيستی.
توريیکۍ ځمکې ته کتل ، ځرمښکۍ په يوه لويشت لوړ ځای نه شوای ختلی ، ورې ژېړې پښې يې خوځولې...
نجلۍ بېرته په ښادر کې ځان ونغاړه ، غلې کېناسته.
شېرمحمد وويل:
__له کومه پوه شوې چې ورور دې دوی وژلی ؟
توريیکۍ سره ساه واخيسته ، ورو يې وويل:
__د سهار اور زه بلوم ، هر وخت د ملا تر اذان مخکې راوېښېږم ، اول به تناره ته تلم ، تره ته به مې د اوداسه له پاره تودې اوبه په بدنۍ کې اچولې ، وروسته به مې د اور غم خوړ. نن وختې خوب نه راته ، دالان ته لاړم ، په تناره کې مې له بېګانيو تودو اوبو بدنۍ ډکه کړه ، کله چې د تره کوټې ته ورنږدې شوم ، له کاوړه (

غوسې) ډک غېږ مې واورېد ، په دروازه کې ودرېدم. تره مې په غوسه و ، ویل یې چې ګلاب یې باید تر خاورو لاندې کړی وای ، ولې یې په کاربزه کې اچاوه.
تورپیکۍ غلې شوه.
شېرمحمد په بیړه وویل:
__بیا ؟
نجلۍ غریو واخیسته:
__زړه مې تر خولې راووت ، دروازه مې خلاصه کړه ، تره او د تره دواړه زامن یې ناست ول ، په غولي زما د ورور خلاصه تذکره پرته وه.
شېرمحمد وویل:
__باران ودرېد ، نه څو ؟
نجلۍ خرمښکۍ ته وچې سترګې نیولې وې ، شونډې یې وخوځېدې:
__د تګ په وخت یې له پلاره پاتې دوې ګوتمۍ هم ورسره واخیستې ، ویل یې چې نابلده دی ، په بده ورځ به په کار ورشي. کله چې له کوره ته ، تر ډېره یې په غیږ کې نیولې وم ، ژړل یې ، مسافرۍ ته یې زړه نه کېده.
د ورور له تګه وروسته مې د تره زامن هم په ټپ ټپ (موټرسایکل) سپاره شول ، تر ماښامه ورک ول.
شېرمحمد ولاړ شو ، د کوټ په لستونو کې ترلې پښې یې په خټه کې ننوتې. ورو یې وویل:
__څو!

(۹)

شپه وه ، پورته راڼه ستوري ځلېدل...شېرمحمد لرګيني زړې دروازې ته ډېره ونېوله ، شېبه وروسته يې د ورور خوبولی غږ واورېد:

__څوک يې ؟

__زه يم ، شېرمامد!

ځنځير وشرنګېد ، دروازه خلاصه شوه.

باز محمد وويل:

__لالا! ناوخته شوې ، د ادې مې اندېښنه وه.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__څه! څراغ بل که!

د هلک حيران غږ يې واورېد:

__ته څه کوې ؟

هيڅ! اودس ماتي ته تېرېږم.

هلک منډه کړه ، پر چوتره وخوت.

شېرمحمد ورو وويل:

__راځه!

توريکی انګړ ته ورغله ، په مخامخ کوټه کې څراغ ولګېد ، دواړه په بيړه دالان ته ننوتل.

شېرمحمد لاسي بټۍ تاو کړه ، سپينه رڼا په تورو لوښو او کاسو ولګېده ، د تناره پر سر تېغنه پرته وه ، يو ګړی دېوال ته ولاړ و ، څنګ ته څو ناولې پيالې ايښې وې. په غاب کې پاتې ، يخ وهلې کچالو ښکارېدل.

شېرمحمد وويل:

__يوې خواته پرېوزه ، سهار په خړه کې به ځو ، هيڅوک هم نه خبرېږي.

په بيړه له دالانه ووت ، په چوتره کې يې له پښو تاو شوې توتې خلاصې کړې ، بام ته يې واچولې ، کوټې ته ورغی.

مور يې په برستنه کې ناسته وه ، د ککرۍ په برخه کې يې تکرۍ څيرې و ، راوتلې خيرن ، ببر وېښته يې پورته ولاړ ول.

ښځې په وارخطايي وويل:

__اندېښنه مو شوه.

شېرمحمد وخندل:

__باران و ، لاره هم ډېره وه.

د باز محمد حيرانه غږ يې واورېد:

__لالا! لستونی دې نشته.

سرې په بيړه کوټ ويست ، کونج ته يې واچاوه. په خندا يې وويل:

__هسې! وشکېد.

ښځه په خبره کې ورولوېده:

__جنګ دې کړی ؟

__نه.

هلک وویل:
__خادر دي چېرته دی ؟
شېرمحمد وارخطا شو:
__په ، په چوتره کې مې واچاوه ، لوند و.
ښځې وویل:
__امانت دې ور وسپاره ؟
شېرمحمد وخندل:
__هو.
__څه یې ویل ، د مړي د وړلو له پاره څه وخت راځي ؟
__خدای خبر! ژر.
ښځې برستن لیرې کړه ، ورو یې وویل:
__ زه به ډوډۍ درته راوړم.
د سړي رنګ والوت:
__نه! وږی نه یم.
__زویه! الوګان تیار دي ، په تناره کې به یې تیټ کم ، ژر تودېږي.
شېرمحمد وخندل:
__موړ یم ، زړه ته مې نه کیږي ، د مړي خپلوان ښه خلک وو ، ویې نازولم ، سهار یې په پاستي کې لږ کوچ هم راته ونغاړل ، ویل یې چې سترې لاره ده ، وږی به شې.
ښځه ولاړه شوه.
د شېرمحمد تندی تریو شو:
__وږی نه یم.
ښځې یوه زړه برستنه پر توشکه هواره کړه.
شېرمحمد اوږد وغزېد ، څراغ ته یې ور پوکړل ، ورو یې وویل:
__ادې! سهار وختي یو چېرې ځم.
د ښځې حیرانه غږ یې واورېد:
__چېرته ؟
سړي وخندل:
__یو پخوانی ملګری مې ولید ، د مالونو سوداګر دی ، له هزاره جاته غواوي او پسونه راولي ، ویل یې چې دا ځل د ډېرو مالونو د راوستلو نیت لرم ، راسره لاړ شه ، ښه مزدوري به درکم.
ښځې په خواره خوله وویل:
__وی زویه! وخت خراب دی ، همدا کاریز کني دې ښه دی ، وچه ، لنده رارسیږي.
شېرمحمد وخندل:
__زړه مه خوره ، درې ، څلور ورځې وروسته بېرته راځم.
د ښځې خوبولی غږ یې واورېد:
__خدای دې له سختیو وساته.
شېرمحمد پر اړخ راواووښت ، ورو یې وویل:

ـــادې! په کور کې څو روپۍ دي ؟
غوږ یې ونیو ، خرهارۍ اوربدل کېده.
پاو ووت ، سرې د کوټې له کونجه برستن ورواخیسته ، ورو یې دروازه خلاصه کړه ، دباندې سوړ باد چلېده ، دالان ته لاړ ، د تناره سر لوخ و ، لاندې انګار سره رڼا کوله ، تورپیکۍ تناره ته پښې ورغځولې وې.
شېرمحمد برستنه په غولي کېښوده ، ورو یې وویل:
ــهرات ته تګ پیسې غواړي.
د نجلۍ سترګې غړ یې واورېد:
ــیو بنګړی به خرڅ کو.
شېرمحمد په بیړه له دالانه ووت.

(۱۰)

یودم چیغه شوه:

__بلا!

درب شو ، ور له دېوال سره ولګېد ، کوټه سړې هوا ونیوله.

شېرمحمد لاس په غولي وتپاوه ، لاسي بټۍ په ګوتو ورغله ، رڼا شوه ، د کوټې دروازه خلاصه وه ، باز محمد غلی په کونج کې ناست و ، سترګې یې رډې راختلې وې.

شېرمحمد په خوبولي غږ وویل:

__څه خبره ده ؟

یودم یې زړه ولړزېد.

د اورلګېد دانه بله شوه ، څراغ ولګېد ، زړې ښځې په وارخطایي وویل:

__څه ټکه را پرېوته ؟

د هلک ژبه بنده شوه:

__به ، به ، بلا!

چیغه یې کړه!

__په دالان کې بلا ده.

شېرمحمد په بیړه ولاړ شو ، د کوټې ور یې پورې کړ ، په خشکه یې وویل:

__لوی سړی یې! بلا له کومه شوه!

ښځې وویل:

__دا نیمه شپه ګوره! په دالان کې دې څه کول ؟

__تږی وم ، له ګړې مې اوبه را اخیستې.

شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

__ماغزه مې مه راخوره ، ویده شه!

هلک په وېره وویل:

__لالا! په کوران که دروغ درته وایم ، په دالان کې بلا ده ، پښه مې ورسره ولګېده ، زګیروی یې شو.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

__ورور دې سترې دی ، له خوبه یې مه باسه.

__ادې! بلا ده.

شېرمحمد چیغه کړه!

__چوپ!

هلک په بړستن کې ننوت.

ښځې څراغ ته ور پو کړل.

ښه شېبه ووته ، بازمحمد ورو وویل:

__ادې! تږی یم.

څراغ ولګېد.

شېرمحمد په بیړه ور وکتل ، ښځې ټکری په ویښتو ورکش کړ ، ولاړه شوه.

شېرمحمد کېناست ، وارخطا یې وویل:

ـــاوبه زه ورته راوړم.
ولاړ شو ، د ښځې له لاسه يې څراغ ور واخيست ، له کوټې ووت.
توريپيکۍ پرته وه ، د څراغ ژېړه رڼا يې له خيرنې برستنې په راوتلې سپين مخ لګېدله ، سترګې يې پټې وې.
شېرمحمد ګړی کوږ کړ ، پلاستيکي بدنۍ تر نيمايي له اوبو ډکه شوه ، ولاړ شو ، زره يې تر خولې راووت.
زره ښځه د دالان په وره کې ولاړه وه ، سترګې يې رډې راختلې وې ، نجلۍ ته يې کتل...يودم يې له خولې ځګونه راووتل ، ړنګه شوه ، سر يې د وره له چوکاټ سره ولګېد.
شېرمحمد منډه ور واخيسته ، غبرګ لاسونه يې ترې تاو کړل. توريپيکۍ چيغه کړه ، کېناسته ، په بيړه يې څادر ته لاس ور وغځاوه.
شېرمحمد زره ښځه په غېږ کې واخيسته ، ورو يې وويل:
ـــڅراغ درسره راواخله.
توريپيکۍ په حيرانۍ ورته کتل...
سړی له دالانه ووت. نجلۍ څراغ پسې واخيست.
شېرمحمد خپله مور په توشکه پرېيسته ، هلک دېوال ته ولاړ و ، په راوتليو رډو سترګو يې په ګونځې ګونځې څادر کې پيچلې نجلۍ ته کتل...
د ښځې خرهاری شو ، چيغه يې کړه ، لاس يې په شدت له دېوال سره ولګېد.
شېرمحمد په بيړه تر دواړو مټو ونيوله. وې ويل:
ـــپښې يې ټينګې ونيسه!
توريپيکۍ د ښځې په دواړو پښو لاسونه کېښودل. ښځه يوه شيبه پورته پورته غورځېده ، وروسته ارامه پرېوته.
توريپيکۍ په وارخطايي وويل:
ـــپيريان يې دي ؟
کوم ځواب يې وانه ورېد.
د نجلۍ شونډې وخوځېدې:
ـــتندی يې وينې دی.
شېرمحمد څراغ ور نږدې کړ ، ورو يې وويل:
ـــ صندوق وګوره ، يوه ټوټه پيدا که!
توريپيکۍ لرګين صندوق ته ور وښوېده ، دره يې پورته کړه ، بازمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ يې په څنګ ووهله ، هغې پر غولي لاس کېښود.
هلک په بيړه يوه ټوټه ور پورته کړه ، شېرمحمد ته يې ونيوله ، سړي په خشکه وويل:
ـــدا خو پرتوګ دی.
توريپيکۍ په صندوق کې زړې جامې سره وتوشپلې ، يو لوی دسمال يې راواخيست ، د دسمال يوې څنډې ته غوټه ور لوېدلې وه ، خلاصه يې کړه ، څو چړموړلې شلګون نوټونه لاندې ولوېدل. دسمال يې سړي ته ونيو ، له غولي يې نوټونه ور پورته کړل.
بازمحمد لاس ور وغځاوه ، نوټونه يې د نجلۍ له ګوتو ويستل ، په صندوق کې يې واچول.
سړي د خپلې مور تر تندي دسمال تاو کړ ، شا ته يې غوټه ور واچوله ، غلی کېناست.
تور پيکۍ وره ته نږدې ، خړ دېوال ته ولې ولګول ، هلک هم پر صندوق سر ايښی و ، نجلۍ ته يې په کرکه کتل.

ښه شپه ووته ، هلک په ناستو وېده و ، نجلۍ غولي ته کتل ، سړي هم خپلې مور ته وچې سترګې نيولې وې.
وخت ووت ، چرګانو نارې وهلې ، ملا اذان وکړ.
تورپيکۍ ورو ولاړه شوه ، لاسي بټۍ يې له غولي ورپورته کړه ، له کوټې ووته. .
پاو ووت ، د ښځې زګيروی شو ، سترګې يې رڼې کړې ، شېرمحمد ته يې وکتل ، مخ يې دېوال ته ور وګرځاوه.
سړي وويل:
_ادې! ته سمه نه يې پوه شوې.
ښځې پزه پورته کش کړه ، غريو واخيسته.
د سړي شونډې وخوځېدې:
_زه به تولـه کيسه درته وکم.
ښځې په نيولې غږ وويل:
_دا مرداره دې له کومه کړه ؟
ويې ژړل ، ديوال ته ور نږدې شوه.
د شېرمحمد تندی تريو شو:
_خبره خو واوره!
ښځې ژړل...
سړی غلی و.
ښځې په ژړا کې وويل:
_ پزه دې را پرې کړه!
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
_تورپيکۍ نوميږي.
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
_زار (زهر) دې تر خوله سه ، شرميږي نه ، نوم يې هم اخلې.
سړي چيغه کړه:
_دا دهغه مړي خور ده ، ورور يې تربرونو ور وژلی ، دې هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، بله چاره نه وه ، دا بايد تر هراته ورسوم ، هلته يې خور اوسيږي. پوه شوې!!!
ښځې خپل سر ته لاس ور ووړ ، په نيولي غږ يې وويل:
_ د خلکو خولې به څنګه بندې کړې ، ځوانه نجلۍ دې کورته راوستې ، کوم يوه ته به لووې (قسمونه) خورې چې راتښتولې دې نه ده.
شېرمحمد غولي ته کتل.
ښځې وويل:
_همدا اوس يې له کوره وباسه!
سړي چيغه کړه!
_چېرته لاړه شي!
_بلا مې ورپسې ، موږ خو يې ذمه نه ده اخيستې.
شېرمحمد وويل:

ــګوره ادې! له خدايه ډار په کاردی! اوس خو رڼا شوه ، نه يې له کوره ایستی شم او نه هم چېرته ورسره تلی شم ، نن ورځ به ورته وګورو ، که خدای کول ، سبا به يې د ملا تر اذان مخکې له کوره وباسم ، تر هراته به ورسره لاړ شم ، ثواب دی ، څوک خبرېږي ؟
ښځه په خبره کې ور ولوېده:
ــولې! له لوټې خو نه ده پیدا! پلارګنی لري ، ته یې بدي کولای شې ؟
ــهغوی فکر کوي چې مړه ده ، نه خبرېږي.
ښځه ورور ورو سونګېدله...
بازمحمد وټوخل.
شېرمحمد وویل:
ــوه هلکه! پام چې چا ته دې تر خولې ونه وځي!
هلک وارخطا سترګې ور واړولې.
شېرمحمد چوترې ته لاړ ، رڼا وه ، په اسمان کې سرخې ښکارېده. سړي په يخو اوبو اودس وکړ ، بېرته کوټې ته ننوت.
ښه شېبه ووته ، د لمر ژېړې ، بېسېکه وړانګې د پردې پر پاسنۍ برخه لګېدلې. زړه ښځه هماغسې پرته وه ، سرې په برستن کې ناست و ، هلک هم لرګين صندوق ته ولې لګولې ول ، غولې ته يې کتل... د وره کړپ شو ، باز محمد ورته وکتل ، تورپیکۍ ګلیمې دسترخوان هوار کړ ، پیالې وکړنګېدې ، سړي په بېړه له سره برستن لیرې کړه ، پر دسترخوان خو پاستې ، پیالې او توره چایجوشه ایښې ول.
تورپیکۍ په ریږدېدلې غږ وویل:
ــبوره مې پیدا نه کړه!
ښځې ور وکتل ، چیغه یې کړه:
ــووزه بېشرمې نجلۍ ، په کور هم راکېږه شوې!
تورپیکۍ وژړل ، په منډه له کوټې ووته.
ښځې بېرته مخ دېوال ته ور وګرځاوه.
شېرمحمد ورو وویل:
ــبوره را واخله.
باز محمد له تاخچې زنګنه قوطۍ ور واخیسته ، پر دسترخوان يې کېښوده ، بېرته په خپل ځای کېناست.
سړي پاستې ته لاس ور وغځاوه ، تود و ، يو سوځیدلی ځای هم نه پکې لیدل کېده.
وخت ووت ، په دسترخوان درې پیالې ایښې وې ، یواځې په یوې کې د چایو شمه ښکارېدله.
شېرمحمد ولاړشو ، دالان ته لاړ. هرڅه منظم وو ، غابونه پرېمینځل شوي ول ، پلاستیکي فرش جارو ښکارېده ، په تناره کې اور بل و.
شېرمحمد د دالانه په وره کې په جګو پښو کېناست ، تورپیکۍ ته یې وکتل ، پزه یې د تناره په اېرو توره وه ، ورو یې وویل:
ــلمر راوخوت ، نن تګ نه کیږي.
نجلۍ غلې دېوال ته ناسته وه.
شېرمحمد سوړ اسویلی ویست.
نجلۍ وویل:

ـــتاسو ته مې غم جوړ کړ.
شېرمحمد له دالانه ووت ، کوټې ته لاړ ، باز محمد نه و ، مور يې هماغسې پرته وه.
سرې کېناست ، پياله يې له چايو ډکه کړه ، ورو يې وويل:
ـــادې! ضد مه کوه ، چاى وخوره!
ښځې حرکت ونه کړ.
د کوټې دروازه خلاصه شوه ، بازمحمد په وره کې ودرېد ، په سترې ساه يې وويل:
ـــلالا! ګلمير خبر دى.
د سړي زړه ولړزېد ، زړه ښځه په ځاى کې کېناسته ، سترګې يې رډې راختلې وې.
شېرمحمد وويل:
ـــله کومه ؟
ـــويل يې چې کوچيني ورور يې د شپې بولي کړې وې ، سهار يې مور توشکه بام ته خېژوله چې زموږ په سراى کې يې نجلۍ ليدلې وه.
زړې ښځې په غريو کې وويل:
ـــاوس مو مخ تور شو.
د باز محمد شونډې وخوځېدې:
ـــګلمير پوښتنه کوله چې هغه نجلۍ څوک ده ؟
شېرمحمد وويل:
ـــتا څه ځواب ورکړ ؟
ـــهيڅ! منډه مې راواخيسته.
زړه ښځه اوړده وغزېده ، سونګى يې شو ، برستن يې پر سر ور کش کړه.
دروازه وټکېده ، د شېرمحمد رنګ والوت ، هلک له کوټې ووت ، سړى اورسۍ ته ور نږدې شو ، د انګړ دروازه نيمګښه وه ، باز محمد په دروازه کې ودرېد ، بيا يې د کوټې خواته منډه راواخيسته ، ويې ويل:
ـــد ګلمير وړه خور ده ، وايي چې يو اورلګيت پور راکه!
د انګړ د دروازې غنجا شوه ، شېرمحمد په بيړه له ورسۍ ور وکتل ، وړه نجلۍ په انګړ کې ولاړه وه ، ببر ، سره نښتي ژېړ ويښته يې ول ، شاوخوايې سترګې اړولې.
سړي د اورسۍ پله خلاصه کړه ، سر يې د باندې ويست ، زوروه چيغه يې تر خولې راووته:
ـــووزه له کوره!
نجلۍ په بيړه مخ واړاوه ، منډه يې کړه ، تندى يې ددروازې له پلې سره ولګېد ، شا په تخته ولوېده ، په ژړا له انګړه ووته.
شېرمحمد په غوسه وويل:
ـــد سپي لور يې د جاسوسى له پاره رالېږلې وه.
د ښځې ژرغونى غږ يې واورېد:
ـــخپله لمن مو په خپله په سر راواړوله.
شېرمحمد چيغه کړه!
ـــبس که نور! اوس څه وکم ، ځان ووژنم که دا!
ښځې ژړل ، باز محمد لړزې اخيستى و.

شېرمحمد په خشکه وویل:
__ولي داسې راته ولاړ یې ، سره غرمه دې کړه ، بلا وهلی یې ، غوا له لوږې مړه شوه.
هلک په بېړه له کوټې ووت.
سړی په خپل ځای کېناست ، سر یې پر زنګنو ولګاوه.
ښځینه غږ یې واورېد:
__د بازمامد مورې!
زره ښځه په بیړه کېناسته ، ټکری یې په سر سم کړ ، په منډه د باندې ووته.
شېرمحمد ورسی ته ورنږدې شو ، په انګړ کې چاغې ښځې د وړې نجلۍ لاس نیولی و.
د شېرمحمد مور ورمخته شوه ، چاغې ښځې په ګیله من انداز ووېل:
__د خدای پار دی ، دا نجلۍ نو د وهلو ده ؟
د شېرمحمد مور په خواره خوله ووېل:
__د ګل میر مورې! خدایکه یې لاس ور وړی وي.
چاغې ښځې د وړې نجلۍ پر تندي لاس کېښود:
__وی تروري! دا نجلۍ خو دورواغ نه وایي ، تندي ته یې وګوره ، ښومره پړسیدلی دی.
زره ښځه ور مخته شوه ، نجلۍ یې پر تندي ښکل کړه.
چاغې ښځې یودم وخندل:
__هغه نجلۍ ښوک ده ؟
زړې ښځې په بیړه ووېل:
__کومه نجلۍ ؟
__وی تروري! ځان ولې ناکاره اچوې ، په خپله مې له بامه ولیده ، تکه سپینه ، نرۍ نجلۍ وه ، په چوتره کې یې پیالې پریوللې.
زره ښځه وارخطا شوه:
__هغه ، هغه
شېرمحمد په منډه له کوټې ووت ، په چوتره کې ودرېد ، چیغه یې کړه!
__ته یې څه کوې ؟
چاغې ښځې په خپل مخ ټکری ورکش کړ ، په وېرېدلي غږ یې ووېل:
__وی وروره! پوښتنه خو بد کار نه دی.
شېرمحمد چیغه کړه!
__په تا پورې اړه نه لري ، ووځه له کوره!
ښځې وړه نجلۍ له لاسه ونیوله ، په منډه له دروازې ووته.
زره ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته ، سر یې وځړېد ، یو دم یې وژړل.
شېرمحمد ورمیږ کوږ کړ. تورپیکۍ د دالان په وره کې ولاړه وه ، ځان یې په څادر کې پیچلی و ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد د انګړ دروازې ته وکتل ، دوه تنکي ځوانان په کوڅه کې ولاړول ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.

شېرمحمد تر چوترې کښته شو ، ځوانانو منډه واخیسته ، سرې ورغی ، دروازه یې پورې کړه. نیغ کوټې ته لاړ ، شېبه وروسته بېرته راووت ، د دالان خوا ته یې ګام واخیست ، زرې ښځې ورته وکتل ، یودم ولاړه شوه ، د سرې له ګوتو یې تور خیرن ټیکری ویست ، په غوسه یې وویل:

__دا زما ټیکری دی.

شېرمحمد یوه شېبه ولاړ و ، بیا د چوترې پر ژۍ کېناست ، ورو یې وویل:

__ادې! تر اوسه کومې نجلۍ زما صفت درته کړی دی ؟

زرې ښځې په حیرانۍ ورته وکتل.

د سرې سر وځړېد:

__ته ووایه! دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

ښځه غلې وه.

شېرمحمد سوړ اسویلی ویست ، ورو یې وویل:

تر دېرشو اوښتی یم ، خو تر اوسه یوې نجلۍ هم نه دي راته خندلي ، که خندا هم ورغلې وي ، زما په پزه پورې یې خندلي دي ، ان تا به هم تر اوسه له زړه نه یم ښکل کړی. ته ووایه! کوم رنګ ، کوم کمال ، کوم مال ، کوم دولت ، دا نجلۍ به ولې په ما پسې راتله ؟

شېرمحمد غلی شو ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، ورو یې وویل:

دا نه چې زه زړه نه لرم ، خوک مې نه خوښیږي ، خو زه په خپله هم کومې نجلۍ ته نه شم کتلای ، فکر رالویږي چې ټوله دنیا راپورې خاندي ، ان په وړکتوب کې به مېږو او اوزو هم راپورې خندل ، له ما به یې بد راتلل ، لیرې به رانه ګرځېدې ، اوس هم په کلي کې یواځې ټوکو ته جوړ یم ، که په جومات کې د بدرنګۍ خبره رامینځته شي ، ما مثال ورکوي ، ان په انسانانو کې مې نه شمیرې ، نو دا نجلۍ به ولې راپسې راتله ؟ ته ووایه! په یوه شپه کې بیا بل نارینه وربانډې ورور شو او راسره جوړه شوه.

د انګړ دروازه وټکېده ، شېرمحمد ولاړ شو ، د ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې. نجلۍ د دالان په وره کې ناسته وه ، ژړل یې!

سرې دروازه خلاصه کړه ، زړه یې ولړزېد ، درې تنه ولاړ ول.

شېرمحمد شاته وکتل ، زرې ښځې ته یې اشاره وکړه ، هغه په کوټه ننوته.

شېرمحمد په لوړ غږ وویل:

__راځئ!

بوډا تر مخ و ، لکړه یې لګوله ، دوو نورو له عمره پخو سرو ټیټ سرونه نیولي ول.

بوډا چوترې ته ودرېد ، شېرمحمد تر ولیو ونیو ، سرې پر چوتره وخوت. په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__شېرمامده زویه ، دا ځای ښه دی ، پیتاوی لري.

شېرمحمد په منډه له کوټې دوه بالښته راویستل ، بوډا لکړه دیوال ته ودروله ، بالښت ته کېناست ، دوو نورو کلیوالو مخامخ پلتۍ ووهلې.

شېرمحمد په ولاړو وویل:

__څه رنګه چای ، تور که شین ؟

بوډا وټوخل ، په رېږدیدلي غږ یې وویل:

__همدا اوس له چایو را ولاړ شوم ، خوله مې لا توده ده ، کېنه زویه! یو څو خبرې به سره وکو.

شېرمحمد پر هوار پلاستیکي فرش کېناست.

ټول غلي ول.
بوډا وخندل ، په خندا کې ټوخي واخيست ، ورو يې وويل:
ــ په جومات کې مې سبق (تلاوت) وايه چې غلام مامد راغی ، ويل يې چې کډې يې له بامه کومه نجلۍ ليدلې وه.
د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا په رېږديدلي غږ وويل:
ــ زويه! دا رښتيا ده ؟
شېرمحمد ځمکې ته کتل...
مخامخ ناست ډنګر سړي وويل:
ــ د بازمير زوی هم همدا خبره کوله ، ويل يې چې د انګړ له خلاصې دروازې يې کومه پېغله ليدلې وه. نښه يې دا چې خادر يې اغوستی و.
شېرمحمد په غوسه ور وکتل.
بوډا وويل:
ــ زويه! دا کوچينی کلی دی ، ټول خپل سره پراته يو ، يو بل پېژنو ، د يوبل کورونه را مالوم دي ، پردی سړی له ليرې راکې ښکاري. دا نجلۍ څوک ده او دلته څه کوي.؟
د شېرمحمد شونډې وخوځېدې:
ــ دا د هغه مړي خور ده چې له کارېزه مو راويست.
د کليوال سترګې رډې راوختې.
بوډا په بيړه وويل:
ــ نو دلته څه کوي ؟
ــ زه هلته ورغلی وم.
کليوالو په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا وويل:
ــ تا هلته څه کول ؟ کور دې يې له کومه پيدا کړ ؟
د شېرمحمد سر وځړېد:
ــ کيسه اوږده ده ، ټولې خبرې نه شم درته کولی ، دومره درته وايم چې تره يې د هغې ورور وژلی ، نجلۍ هم ځان سيند ته واچاوه ، له اوبو مې راويسته ، قول مې ورسره وکړ چې تر هراته به يې رسوم ، هلته يې خور واده ده.
شېرمحمد غلی شو ، کليوالو وازې خولې نيولې وې.
بوډا په تريو تندي وويل:
ــ ښه دې نه دي کړي ، کلي ته دې بدې راوړه.
شېرمحمد غلی و.
يوه کليوال وويل:
ــ اوس هم ناوخته نه دی ، احوال به ور وليږو ، ورته وبه وايو چې ته نه وې خبر ، نجلۍ په پټه درپسې راغلې وه.
شېرمحمد په خبره کې ور ولوېد:

ــوژني يې.
هماغه سړي وويل:
ــدا دهغوی کار دی. سپکه یې ور اړولې ، باید چې ویې وژني.
شېرمحمد ځمکې ته کتل.
بوډا وویل:
ــنظام الدين په حقه دی ، وره خبره نه ده ، ويني به تويې شي.
شېرمحمد غلی و.
بل کليوال وويل:
ــارام کلی دی ، بدي مه ورته راوړه!
شېرمحمد په بېړه سر پورته کړ ، په غوسه يې وويل:
ــبدي ته يې زه ولاړ یم ، که مرم ، نوزه به مرم ، تاسو يې له غمه خلاص یاست.
بوډا لکړې ته لاس ور وغځاوه ، په زحمت ولاړ شو ، په ربړېدیدلي غږ يې وويل:
ــموږ غاړې دربانديې خلاصي کړې ، نور دې خپله خوښه ، خو یوه خبره مې واوره ، دا خلک اخر خبرېږي ، بيا به اوبه له ورخه تېرې وي.
شېرمحمد غلی و.
کليوال له انګړه ووتل.
زره ښځه راغله ، په چوتره کې کېناسته ، په چيغو چيغو يې وژړل.
شېرمحمد ځوړند سر ناست و.
توريپکی له دالانه راووته ، ژړل یې ، کوټې ته لاړه.
باز محمد له اوبو ډک سطل غواته کېښود.، سړي ور وکتل ، ورو يې وويل:
ــزما پټکی راواخله.
هلک کوټې ته لاړ ، يودم يې چيغه کړه!
ــلالا!
شېرمحمد په منډه ورغی ، نجلۍ پر تړلې بستره ناسته وه ، سترګې يې پټې وې ، د ښکاري ټوپک توره خوله يې ، خپلې سپينې زنې ته نيولې وه.
سړي پرې ور توپ کړل ، درز شو ، کوټه تور لوګي ونيوله.
شېرمحمد ورو نجلۍ ته وکتل ، هغه پرته وه ، يوه خوا مخ یې تک تور ښکارېده.
سړي په بېړه د هغې پرسر ګوتې وتپولې ، وينه نه وه ، د سوځېدلو ويښتو بوی ته.
زره ښځه پر نجلۍ ور پربوته ، پر اړخ يې راواړوله ، د هغې په تورو پيچلو ويښتو کې يې ګوتې ننه ايستې ، نجلۍ سترګې رنې کړې ، وارخطا يې يوې بلې خواته وکتل ، يودم يې کوکه کړه ، په چيغو چيغو يې وژړل.
ښځې د هغې سر پر خپل ټټر پورې ونيو.
انګړ ته دوه کليوال ور ننوتل ، د يوه په لاس کې بېلچه وه. شېرمحمد له ورسۍ سر ور ويست ، ويې ويل:
ــله بازمامده خطايي تک وشو.
يوه کليوال ور غږ کړ:
ــ څوک خو به ژوبل نه وي.
ــنه.

دواړه له انګړه ووتل.
شېرمحمد خپل ورور ته وکتل ، هغه لړزېده.
سړي وويل:
__د انګړ دروازه و تړه.
هلک له کوټې ووت.
شېرمحمد غولي ته وکتل ، پلاستيکي فرش وړو لوټو نيولی و. چت ته يې سترګې ور واړولې ، له ټوټې ترلې مسطح يوه لويشت سوری وه.
تورپيکۍ خپل تندی د ښځې پر ټټر ايښی و ، په چيغو چيغو يې ژړل....
ښه شېبه ووته ، نجلۍ په ژړا کې وويل:
__زه ځم.
ټول غلي ول.
تورپيکۍ ولاړه شوه ، خړ ځادر يې په غاړه کې پروت و.
شېرمحمد وويل:
__ته به هېچيرې هم نه ځې.
نجلۍ له کوټې ووته ، شېرمحمد پسې ولاړ شو ، په چوتره کې يې مخې ته ودرېد ، ورو يې وويل:
__لېونتوب مه کوه.
څنګ ته يې وکتل ، چاغه ښځه د انګړ تر دېوال ور هاخوا ، پر بام ولاړه وه.
شېرمحمد ، نجلۍ تر مټ ونيوله ، دواړه کوټې ته لاړل.
تورپيکې د دېوال کونج ته کېناسته ، سر يې وځړېد ، په چيغو چيغو يې وژړل...
سړی پر ترلې بستر ه کېناست ، د زړې ښځې په سترګو کې اوښکې راټولې وې.
تورپيکۍ په ژړا کې وويل:
__تاسو ته مې غم راووړ.
ښځه غلې وه.
شېرمحمد وويل:
__اوس په دې خبرو پسې مه ګرځه! سبا به ځو.
ښځه د باندې ووته ، شېبه وروسته د نجلۍ په لوخو اوړو تور ، خيرن ټکری ولوېد.

(۱۱)

سهار وختي و ، د ولسوالی په بازار کې د سړک دواړو غاړو ته خړ دوکانونه ولاړ ول ، د کورونو غوندې لرګينې دروازې يې لرلې ، دروازې پورې وې ، يواځې يوځای په چنګکونو پورې غوښن ورنونه راځړېدل ، څو ګامه ليرې ځلور__ پينځه خيرن سپي پراته ول ، سرو ځړېدلو غوښو ته يې مرې سترګې نيولې وې.

شېرمحمد د سړک پر غاړه ولاړ و ، ليرې په يوه موټر پسې سپېرې دوړې روانې وې ، دوړې د بازار خواته راتلې ، شېبه وروسته د سړي تر څنګ په خاورو لړلی سراچه موټر ودرېد. موټروان د څنګ ښېښنه کښته کړه ، ورو يې وويل:

__ښار ته ځې ؟

شېرمحمد ور وکتل ، د موټر د مخې سيټ خالي و ، شا ته درې تنه ناست ول.

شېرمحمد وويل:

__له ما سره سياه سره ده.

__موټروان وخندل:

__وروره! د مخې په سيټ کې دوه تنه کېنوو.

__نه! ځای تنګ دی.

د شا دروازه خلاصه شوه ، له موټره دوه تنکي ځوانان را کښته شول ، يوه يې وويل:

__موږ به مخته لاړ شو.

شېرمحمد شاته وکتل ، تورپيکې خړ دېوال ته ناسته وه ، په تور خيرن ټکري کې يې ځان تاو کړې و ، پلاستيکي چوټې (ځپلکې) يې په پښو وې.

شېرمحمد ور غږ کړ ، نجلۍ راغله ، لومړی شېرمحمد موټر ته ننوت ، بيا نجلۍ کېناسته.

موټر يو پاو په خامه لاره مزل وکړ ، نجلۍ په دروازې پورې نښتې وه ، کله کله به موټر جمپ وخوړ ، ورون به يې د سړي له ورانه سره ولګېد.

موټر پاخه سړک ته وخوت ، په هواره کې د دواړو تر مينځ ځلور ګوټې فاصله وه.

له نيم ساعت مزل وروسته د غزني ښار ته ورسېدل. نيغ زرګرۍ ته لاړل او د سرو زرو يو بنګړی يې خرڅ کړ.

د کندهار تر اډې يې پلی مزل وکړ ، په اډه کې لوی__ واړه موټر ولاړ وو ، خلک يوې بلې خواته ګرځېدل ، يوه موټروان چيغې وهلې.

__کندار ، کندار...

شېرمحمد ورمخته شو. له موټروانه يې د هرات د موټرو پوښتنه وکړه ، د موټروان نظر دا و چې هرات ته مستقيما موټر نه ځي ، دوی دې اول کندهار ته لاړ شي او هلته دې د هرات موټر ته ور وخېژي.

موټروان ناري کړې!

__کندار ، کندار....

يو چا وټوخل ، شېرمحمد ور وکتل ، د تخت پر سر ناست بوډا سترګه ورته ټينګه کړه. دی ورغی ، بوډا وويل:

__پيسې دې ډېرې دي ؟

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل.

سړي پياله له چايو ور ډکه کړه ، د لاس ګرۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:

_اوو بجو ته له کابله بسونه رارسیږي ، سیده هرات ته ځي ، هم یې کرایه کمه ده او هم یې سیټونه هوسا دي.
بوډا په پلاستیکي خیرن غاب کې د اېښې ډوډۍ ځنډه ور پرې کړه ، ورو یې وویل:
_زه هم هرات ته ځم. سره ملګري به یو.
شېرمحمد نجلۍ ته اشاره وکړه ، دواړه د تخت پر سر ، کونج ته کېناستل.
شېرمحمد وویل:
_وږي یې ؟
کوم ځواب یې وانه ورېد.
سرې سر هسک کړ ، تورپیکۍ د لرګین تخت تر ځنګ تورو بویناکه اوبو ته کتل.
شېرمحمد وویل:
_وخت ډېر دی ، چای به راوغواړو.
نجلۍ ټکان وخوړ:
_څه ؟
_له بیګا راهیسې مو څه نه دي خوړلي ، چای به راوغواړو.
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
شېرمحمد یوه واړه هلک ته اشاره وکړه ، هلک ورغی ، په لوړ غږ یې وویل:
_کباب ، قابلي ، کړایي ، څه شی درته راوړم ؟
سرې چای او وچه ډوډۍ وغوښتل.
هلک له هماغه ځایه ناره کړه!
_دوه چایه!
شېرمحمد د تخت په ځنډه کې د لرګي ولاړې تمبې ته ور وښوېد. ملا یې پرې ولګوله ، تر ځنګ یې تورپیکۍ ته وکتل ، یوه خوا غاړه یې ښکاریدله ، غوږ یې سور و ، د غوږ د پاسنۍ برخې د پېچلو ویښتو ځوکې یې سوځېدلې وې.
شېرمحمد مخ واړاوه ، مخامخ د تخت پر ژۍ یو ځوان ناست و ، تر غاړې یې برګ دسمال تاو و ، نجلۍ ته یې وچې سترګې نیولې وې.
شېرمحمد ، تورپیکۍ ته وکتل ، ورو یې وویل:
_ټکری دې سم که!
نجلۍ په بیړه غاړه پټه کړه ، شېرمحمد ته یې شنې سترګې ور واړولې ، غلې کېناسته.
هلک پر غولې دوه واړه ګیلاسونه کېښودل ، بیا یې په منده غبرګې چاینکې او په پلاستیکي غاب کې وچه ډوډۍ راوړه.
شېرمحمد دواړه ګیلاسونه له چایو ډک کړل ، ویې ویل:
_د خدای فضل دربانديې وشو. مره وې.
نجلۍ ګېلاس له ځمکې ور پورته کړ ، شونډې یې وخوځېدې:
_تاته مې بدې پرېښوده.
شېرمحمد وخندل:
_بدی ته پلمه نه پیداکیږي ، ما خو نه یې راتښتولې ، زه خو دې یواځې تر هراته رسوم.

د توریپکۍ سر وخوځېد.
د یوه هلک ږغ یې واورېد:
__ژاولې اخلې ؟
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، ډنګر هلک په لاس کې ژاولې نیولې وې.
شېرمحمد وویل:
__ژاولې درته واخلم.
توریپکۍ سر پورته کړ ، نرۍ موسکا یې په ډکو شونډو تېره شوه ، بېرته یې سر وخوځېد:
شېرمحمد وخندل:
__احسان نه دربانديې اچوم ، خپلې پیسې دې دي.
توریپکۍ څه ونه ویل ، شېرمحمد ، هلک ته د لسو روپو نوټ ونیو ، یو پاکټ ژاولې یې نجلۍ ته نږدې پر غولي کېښودې.
نجلۍ لاس ور وغځاوه ، پاکټ یې په موټ کې ټینګ ونیو.
شېرمحمد وویل:
__د خور کور دې د هرات په کوم ځای کې دی ؟
توریپکۍ ورته وکتل:
__نه پوهېږم.
سړي په حیرانۍ وویل:
__نوله کومه به یې پیدا کو ؟
نجلۍ وویل:
__تېرکال مې خور راغلې وه ، ویل یې چې کور ته نږدې یې څو هسک منارونه دي.
د بوډا غږ یې واورېد:
__ها منارونه ټولو ته مالوم دي ، له لیرې ښکاري.
شېرمحمد ور وکتل ، بوډا په وړه کتابچه کې څه لیکل.
توریپکۍ په ټیټ غږ وویل:
__ته هرات ته تللی یې ؟
__نه.
دواړه غلي شول.
بوډا په بیړه بوټونه په پښو کړل ، په زوټه (زوره) یې وویل:
__بس راغی.
شېرمحمد د هوټلې شاګرد ته پیسې ورکړې ، دواړه له تخته کښته شول. بس پر پاخه سړک ولاړ و. درې سره ور وختل ، موټر ډک و ، یواځې شاتنۍ اورده څوکۍ تشه ښکارېدله. دوی شاتنې سیټ ته ځانونه ور ورسول ، توریپکۍ ښیښې ته ور وښوېده ، بیا شېرمحمد کېناست ، ورپسې بوډا ځای ونیو.
بس یوه شېبه ولاړ و ، وروسته یې حرکت وکړ.
شېرمحمد مخامخ وکتل ، بس د اوږده تنګ دهلېز غوندې و ، دواړو غاړو ته د ناستو مساپرو سرونه ځنګېدل ، له پټکو او سر تورو سرونو سره ، ځای ځای شنې چادرۍ او رنګه ټکري هم ښکارېدل.

تورپیکۍ تر ښېښې د باندې کتل ، بس لمر لوېدو خواته ګړندی روان و ، خړ کورونه ، شنه باغونه ، سپېرې پخڅې او ځای ځای سوځېدلي ټانکرونه په تېزۍ سره تېرېدل...
وروسته سپېره دښته راغله ، کله کله به د اوښانو کتار تېر شو ، کوچیاني به چابکې ورسره رواني وې ، د ګڼو کمیسونو کردې لمنې به یې خوځېدلې.
یو ساعت وروسته ، موټر په یوه خړ بازار کې ودرېد ، کلینر په لوړ غږ وویل چې د بس د ماشین د خولۍ تر پاکېدو پورې مساپر کولای شي چې هوا بدله کړي.
خو تنه له څوکیو پورته شول ، شېرمحمد تورپیکۍ ته سترګې ور واړولې ، ورو یې وویل:
ــځو ؟
دواړه له موټره کښته شول. یو کوچینی بازار و ، دواړو غاړو ته یې خړ دوکانونه ښکارېدل ، کله کله به د موټرسایکل غرهاری شو.
شېرمحمد یوه دوکان ته ور وګرځېد ، خو مالټې یې په پلاستیکي خلطه کې واچولې ، راغی ، دواړه د یوه پلچک پر راوتلي هوار سیمیټ کېناستل. سړي یوه مالټه سپینه کړه. تورپیکۍ ته یې وکتل ، د سپینې بڼکې غوندې ښکلې او نازکه ورته ښکاره شوه. هغې مخامخ اوږد غځیدلي غره ته کتل.
شېرمحمد وویل:
ــدا د قره باغ د ولسوالۍ علاقه ده. غر ناور نومیږي. څوکې یې کال دوولس میاشتې سپینې وي.
له دې سره یې نجلۍ ته د مالټو کڅوړه ونیوله. تورپیکۍ یوه مالټه ور واخیسته.
شېرمحمد وویل:
ــپه قره باغ کې کارېزونه ډېر دي. زه د مزدورۍ له پاره ورته راغلی یم. له ډېرو کارېزونو مې ختې را ایستلې دي.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، هغې مالټه خوړه. موټروان هارنونه وهل...

(۱۲)

هوټلي وويل:

__يواځې يوه تشه کوټه لرو ، يوولس سوه اوغانۍ کرايه دربانديې راځي.

شېرمحمد ، نجلۍ ته وکتل ، هغه غلې ولاړه وه ، مخامخ پر مېز ايښي لوی تلويزيون ته يې وچې سترګې نيولې وې. د تلويزيون پر پرده څو نجونې ځرخېدلې...

هوټلي وويل:

__څه وايې ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__څه ؟

__کوټه نيسې ؟

__هو صيب!

هوټلي د ميز له سره قلم ور واخيست. ورو يې وويل:

__نوم دې ؟

شېرمحمد

__ولد ؟

__څه

__د پلار نوم ؟

__ګل محمد

__دا نجلۍ څه نومېږې ؟

د شېرمحمد تندې ګونځې پيدا کړې:

__څه يې کوې ؟

هوټلي وخندل:

__موږ بايد د هر مساپر نوم او ادرس وليکو ، پوليس يې رانه غواړي ، وايې چې د امنيت له پاره ښه دي.

شېرمحمد وويل:

__توريپکۍ.

د پلار نوم ؟

__نه پوهيږم.

هوټلي په حيرانۍ ورته وکتل.

شېرمحمد وويل:

__د ښځو له پاره الايده (بيل) ځای نه لرئ ؟

د هوټلي حيراني ډېره شوه ، ويې پوښتل:

__دا نجلۍ دې څه ده ؟

شېرمحمد وارخطا شو:

__هيڅ ، نه ، نه ، ښځه.

توريپکۍ په بيړه مخ ور واړاوه ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې يې بغور (اننګي) سره ول ، سر يې وځړېد.

هوټلي د مېز پر سر د ايښي تليفون ګوشۍ ورپورته کړه. ورو يې وويل:

ـــلاندې راشه!
شېرمحمد او نجلۍ په حیرانۍ ورته کتل...
لنډ وخت ووت ، په توره دریشۍ کې له ونې ټیټ سړی پر زینو راکښته شو ، هوټلي د هغه غوږ ته خوله ور نږدې کړه ، نوی راغلي سړي شېرمحمد ته وکتل ، ورو یې وویل:
ـــتذکره لرې ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل...
سړي بله پوښتنه وکړه:
ـــدا نجلۍ دې څه کیږي ؟
د شېرمحمد سترګې رډې راوختې ، توربیکۍ یې تر مټ ونیوله ، دواړه د لویې ښېښه یي دروازې خواته روان شول.
سړي پسې غږ کړ!
ـــهی! چېرې ځې ؟
شېرمحمد مخ ور وانه ړاوه ، ده هماغسې د توربیکۍ مټ ټینګ نیولی و ، دواړه د کتار څوکیو تر مخې تېر شول.
هماغه سړي چیغه کړه!
ـــودرېږه! نجلۍ دې راتښتولې ده!
شېرمحمد پښو ته زور ورکړ ، توربیکۍ تېزه پسې روانه وه ، د خیرن ټکري پیڅکه یې د یوه مېز پر سر تېره شوه ، نمکدانۍ ورغړېده ، لاندې پر سپینو کاشیو ولګېده ، مالګه باد باد شوه.
دواړه تر ښېښه یي دروازې ووتل ، مخامخ یې پر عمومي سړک منډه ور واخیسته ، د یوه موټر له ټایرونو کرښنده اواز پورته شو ، ودرېد ، د ځنګ ښېښه ټیټه شوه ، یوه ځوان سر راویست ، په خشکه یې وویل:
ـــهی ، لوده ، دهاتي.
شېرمحمد ور ونه کتل ، یواځې ارته سږېمې یې د سوځېدلې ربړ له بویه ډکې شوې. دواړه تر سړک پورې وتل.
په پیاده رو کې یې منډه کړه ، شېرمحمد په بیړه شاته وکتل ، د بندو دوکانونو پر سرونو د ګروپونو ژېړې او سپینې رڼا وې ښکارېدلې ، لیرې د هوټل تر مخ په سپینه رڼا کې د تورې دریشۍ والا ولاړ و ، یو لاس یې غوږ ته نیولی و ، بل لاس یې خوځېده ، داسې لکه له چا سره چې په مبایل خبرې کوي.
شېرمحمد یوې کوڅې ته ور تاو شو ، نجلۍ وارخطا وه ، په سړي پسې یې ګړندې ګامونه اخیستل....
دواړو د کوڅې تر پایه په یوه ساه ځانونه ورسول ، پوخ سړک په مخه ورغی ، سړي د نجلۍ مټ پرېښود ، لنډ راتاو شول ، د موټر تېزه رڼا یې پر سترګو ولګېده ، ګامونه یې ورو کړل ، یو کوچینی موټر ، په چټکۍ تر ځنګ تېر شو.
شېرمحمد سره ساه واخیسته ، دواړه د سړک پر غاړه غلي روان شول. چوپه چوپتیا وه ، دوی یواځې د څپلو بوټونو او څپلکو د تلیو ټکا اورېدله ، کله کله به له لیرې د یوه موټر ژېړه رڼا د تړلو دوکانونو پر سپینو اهن چادرو ولګېده. نور داسې څه نه وو چې حرکت ولري.
ځای ځا ی به درې ، څلور منزله تامیرونه په مخه ورغلل ،په ځینو کې به د ګروپونو ژیړې او سپینې رڼاوې ښکارېدلې.
دوی ښه شېبه مزل وکړ ، وروسته توربیکۍ ودرېده ، په نیولې غږ یې وویل:
ـــچېرې ځو ؟

د ښېرمحمد سر وځړېد.
نجلۍ تر پاخه لښتي ټوپ کړ ، د دوکان پر سیمیټي زینه کېناسته.
ښېرمحمد یوه شېبه غلی و ، بیا ور مخته شو ، نجلۍ ته مخامخ ودرېد ، د هغې ټکری په غاړه کې پروت و ، تورو ویښتو یې د ګروپ ژېړې رڼا ته سره لمبه کوله.
ښېرمحمد د نجلۍ تر څنګ کېناست ، ورو یې وویل:
__زه نه وم ملامت ، هوټلي شکي شو ، له مجبورۍ مې د(ښځې) نوم واخیست.
توریکۍ په غریو کې وویل:
__کاشکې له هغه سپین رېږي سره تللې وای ، ځومره ټینګ شو ، ویل یې چې خپل کور یې دی. اوس به په دې نیمه شپه کې څه کوو ؟
ښېرمحمد غلی و.
له مخامخ کوڅې خو کوڅه ډب سپي راووتل ، مخکینی سپی ودرېد ، نورو سپیو هم پښه ونیوله ، یوه شېبه یې په پیاده رو کې ناستو بنیادمانو ته وکتل ، بیا د یوه موټر تېزه رڼا پرې ولګېده. سپیو حرکت وکړ ، د سړک په مینځ کې مخ کښته لیکه روان شول ، سرونه یې ځړېدلي وو.
یو موټر ښویه تېر شو ، خو یودم یې بریک ونیو ، بېرته په شا راغی ، د موټر په رڼو ښېښو کې څو ځوانان ښکارېدل ، دوی یوه شېبه پر سیمیټي زینه دوو ناستو کسانوته وکتل ، یودم یې وخندل ، د موټر ټایرونه ځای پر ځای تاو شول ، له سلنسر څخه غوټه تور لوګی راووت.
بېرته چوپه چوپتیا شوه. یواځې د توریکۍ د ژامو کړپا اورېدل کېدله... ښېرمحمد له خپل ځانه تاو شوی خادر خلاص کړ ، د نجلۍ پر اوږو یې واچاوه. توریکۍ پورته وکتل ، د ګروپ په ژېړه رڼا کې یې شنې غټې سترګې وځلېدې. بېرته یې سر ټیټ شو.
ښېرمحمد وویل:
__شپه دلته نه شو تېرولی ، ساړه دي. باید یو ځای پیدا کو.
نجلۍ ولاړه شوه ، دواړو په پیاده رو کې حرکت وکړ ، مخکی لاړل ، لیرې ، د دوکانونو په مینځ کې ژېړه لویه ښیښه ښکارېدله ، دوی هماغه لور ته ور وګرځېدل. غټ ګروپ راځوړند و ، ژېړه رڼا ، لاندې پر تور سړک پرته وه.
ښېرمحمد ور مخته شو ، پر خوله شوې ښیښه یې لاس تېر کړ ، خوله د مینځ له خوا وه ، نه پاکېده ، تندی یې پر ښیښه ولګاوه ، د اوبو څاڅکی ورغړېد. په رڼه لیکه کې پر هواره قالینچه څو سوځېدلې وچې ډوډۍ ښکارېدلې ،. ور هاخوا د لرګي کوچینی صندوق خلاصه خوله پروت و.
یو ټیټ خوبولی ږغ یې واورېد:
__نان نیست.
ښېرمحمد ښیښې ته نوک ونیو ، ورو یې وټکوله.
دا ځل له دننه پر ښیښه یو لاس تېر شو ، په پاک شوي ځای کې ډنګره پکه ککری ، وړې چوخنې سترګې او سپینه اوږده ږیره ښکاره شول. .
بوډا خپلې سترګې وموښلې ، په غوسه یې وویل:
__ګپه نمیفامي ، نان نیست!
یودم غلی شو ، په خړ خادر کې پیچلې نجلۍ ته یې وکتل.
بوډا لویه ښېښه کش کړه ، د ښېرمحمد او توریکۍ پر مخونو توده هوا ولګېده.

بوډا وویل:
__مسافر استین ؟
شېرمحمد د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
بوډا ولاړ شو ،. د ځنګ دروازه یې خلاصه کړه ، ورو یې وویل:
__بیاین ، هوا سرد است.
دواړه نانوایي ته ور ننوتل.
بوډا په بېړه زړه برستنه تر کونجه ونیوله ، توشکه یې ور واخیسته ، د تناره تر څنګ یې ویړه کړه ، ورو یې وویل:
__بشینین.
دوی کېناستل.
بوډا د بالښت تر څنګ ایښې خولۍ ور پورته کړه ، پر سر یې کېښوده ، و یې ویل:
__از کجا آمدین ؟
کوم ځواب یې وانه ورېد.
ویې خندل:
__پشتون استي ؟
شېرمحمد لنډ ځواب ورکړ.
__هو.
بوډا هماغسې په خندا کې وویل:
__فارسي میفامي ؟
ځواب یې وانه ورېد.
__د کوم وطنه راغلي یې ؟
__له غزني.
د بوډا خندا زور ونیو ، په خوند یې وویل:
__شه ، شه ، شه ، د زیارتونو وطن راغلی یې.
یو دم یې خپل ښی لاس د سلامۍ په بڼه خپل تندي ته ورنږدې کړ.
__سلام ، سلام ، زیارتونو ته سلام.
لاس یې کښته کړ ، په ماته ، ګوډه پښتو یې وویل:
__مسافر خانه ته چرا نه یې تلی ؟
شېرمحمد وویل:
__پیدا مو نه کړه ، نابلده یو.
تورپیکی ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
بوډا وخندل:
__ډوډی مو خوړلې دئ ؟
__نه!
__نن له غزني راغلی یې ؟
شېرمحمد وویل:

ـــهو ، سهار لمانځه مال له کوره راووتو ، ټوله ورځ مو مزل وکړ ، هرات ته د شپې په دولسو راورسېدو.
بوډا مخامخ پر دېوال را ځړېدلې خيرن ساعت ته وکتل ، پاو باندې يوه بجه وه. ورو ولاړ شو ، څنګ ته اېښې تر موز يې راواخيست ، خيرنو پيالو ته يې لاس ور وغځاوه ، دواړه پيالې يې له چايو ډکې کړې ، دوې ، درې وچې سرې ډوډۍ يې پر اخبار کېښودې. ورو يې وويل:
ـــبخور!
شېرمحمد وچې ډوډۍ ته لاس ور ټيټ کړ.
تورپيکی ورو وويل:
ـــورته ووايه ، آغا نه پېژني ؟
شېرمحمد ور وکتل ، د نجلۍ په سپينو بغورو کې سرخي ښکارېده.
شېرمحمد وخندل:
ـــاصلي نوم يې څه دی ؟
ـــمامد حنيف ، انجنير دی!
بوډا وخندل:
ـــپه څوک پسې ګرځې ؟
شېرمحمد وويل:
ـــخور يې ورته ناسته ده ، نا بلده يو ، درک يې نه شو مالومولی.
د بوډا خندا زور ونيو.
ـــهرات لوی شار است ، اګه ادرس نه وي درسره ، نه شي پيدا کولای.
تورپيکی يې په خبرو کې ور ولوېده:
ـــد کور تر څنګ يې هسک منارونه دي.
بوډا هماغسې په خندا کې وويل:
ـــهلته خو زياد کورونه وجود شته. خير ،منارونه پيدا کول اسان است ، هر ټکسي وان ته ووايې ، رسوي . دواړه غلي شول. د دېوالي ساعت ټکا اورېدل کېدله ، کله کله به د چايو د سورولو (ښنبلو) غږ هم پورته شو.

(۱۳)

شېرمحمد جټکه وخوړه ، د لاوډ سپيکر تېز غږ يې په غوږو ننوت ، اذان و. شاوخوا يې وکتل ، تورپيکۍ تناره ته نږدې پرته وه ، خړ څادر پرې هوار و. بوډا هم له ډک تشت لندو وړو څخه کوچينۍ ډغالې (پېړې) بېلولې.

شېرمحمد کېناست ، لونګۍ يې تر سر تاو کړه.

د بوډا خوبولی غږ يې واورېد:

__خوب وکړ ؟

شېرمحمد سترګې ومومښکلې:

__هو

بوډا وويل:

__اوس شاګردان به راځي ، شپه تېر شو ، نور به لاړه شي.

شېرمحمد ساعت ته وکتل ، پاو کمې پنځه بجې وې. پر ښينبه يې لاس تېر کړ ، د باندې لا تياره وه. ورو يې وويل:

__تورپيکۍ !

نجلۍ ويده وه.

سرې خپل غږ په زوتېه کړ!

__تورپيکۍ !

څادر وښورېد.

شېرمحمد وويل:

__سهار دی ، ځو به ، نانوايي ته خلک راځي.

نجلۍ کېناسته ، ټکرى يې پر سر سم کړ.

بوډا وويل:

__ټکسي موټروان منارونه مالوم دي.

شېرمحمد بوډا ته لاس ورکړ او له نجلۍ سره يو ځای له نانوايي ووت. د باندې تياره وه ، پورته ستوري ځلېدل ، سوړ باد چلېده.

دواړه د سړک پر غاړه ورو روان ول ، چوپه چوتيا وه ، کله کله به د جارو کرښنده اواز پورته شو. دوی تر سړک واوښتل ، څلور لارې په مخه ورغله ، يوه تن يوه اوږ ده جارو سړک ته نيولی وه ، خاورې يې جارو کولې.

دواړه ورمخته شول ، سړی له سنه پوخ ښکارېده ، د جامو له پاسه يې نارنجي رنګ ارت جمپر اغوستی و ، هماغسې يې سړک جارو کاوه.

شېرمحمد ورو وويل:

__منارونو ته کومه لاره تللې ده.

سړي هماغسې جارو وهله ، پرته له دې چې سر پورته کړي ، په لاس يې لوېديځ لورته اشاره وکړه.

دوی تر سړک واوښتل. دوه سړکونه ول ، په مينځ کې يې تر يوه ځايه بې پاڼې بوټې او لغړ نيالګی ښکارېدل.

ور هاخوا د ګروپونو رڼا دومره زوروره نه وه چې څه دې ښکاره شي.

دوی ښه شېبه مزل وکړ ، ختيځ لور ته اسمان روڼ ښکارېده ، ځای ځای به د دوکانونو د اهن چادرونو د پورته کېدو کرښنده اوازونه پورته شول.

یو ځای له یوې کوڅې څو تنه راووتل ، ځينې په پټو ګانو کې پټ ول ، نورو يې د څپلو جمپرونو او کورتيو په جيبونو کې لاسونه ننه ایستي وو. ټول ځوړند سرونه تېر شول.
شېرمحمد پېنه ونيوله ، تورپيکۍ ته يې وکتل ، ورو يې وويل:
__جومات دی ، زه به خدای یاد کم.
نجلۍ د دوکان مخې ته ودرېده. شېرمحمد څو ګامه واخيستل ، کړپ شو ، شاته يې وکتل ، تورپيکۍ ته نږدې ، يوه ځوان د دوکان دروازه خلاصوله ، نجلۍ ته يې وچې سترګې نيولې وې.
بېرته ورغی. تورپيکۍ ته يې اشاره وکړه ، دواړه د سړک پر ژۍ روان شول.
د يوه موټر غږ يې واورېد ، شېرمحمد ور وکتل ، ژېړ او سپين رنګ يې درلود. لاس يې ورته وخوځاوه. موټر بريک ونيو ، پاو ورسته د هسکو منارونو تر څنګ کښته شول.
منارونه تر غاړې پورته ژېربخون ښکارېدل. خو لاندې کورونه لا په سيورې کې پراته ول ، پر پراخ پاخه سړک يو يو موټر تېرېده.
ځينې خلک په کارونو پسې روان ول ، تر خولو يې سپين تاوونه پورته کېدل. شېرمحمد يوه دوکان ته ور وګرځېد ، له دوکانداره يې د انجنير محمد حنيف د کور پوښتنه وکړه ، هغه نه پېژاند. بيا يې پر بايسکل سپور ځوان ودراوه ، ځوان هم د (نه) ځواب ورکړ.
وروسته له تورپيکۍ سره يو ځای تر پاخه سړک واوښت ، بلې کوڅې ته داخل شول ، يوه ماشوم له نل څخه اوبه وړې. ورغی ، په ژبه نه شو ورسره پوه.
دوې ، درې ، څلور کوڅې وکتې ، څوک چې به په مخه ورتلل ، دراوه به يې ، خو يوه ته هم د انجنير حنيف کور نه و مالوم.
د سهار نهه بجې شوې ، دواړه وږي ول ، تودې ډوډۍ يې راواخيستې ، په کوځه کې د يوه بند دوکان مخې ته د لرګې پر تخت کېناستل.
غلي ول ، د دواړو ژامې خوځېدلې ، وچه ډوډۍ يې خوره.
شېرمحمد نجلۍ ته وکتل ، پزه او بغور يې سره ول ، ورو يې وويل:
__يخني دې کيږي ؟
تورپيکۍ د (نه) په اشاره سر وخوځاوه. بېرته يې له ډوډۍ څخه وړه ګوله ور بېله کړه.
نږدې ناره شوه!
__نان خشک ، اهن های کهنه... دارين ، ميخريم!
دواړو ور وکتل ، يو بوډا په لاسي کراچۍ پسې روان و. کراچۍ له زړو اوسپنو او شلېدلو پلاستيکي چوټو (څپلکو) ډکه وه.
شېرمحمد ولاړ شو ، له بوډا يې د انجنير حنيف د کور پوښتنه و کړه. بوډا دربيمې دروازې ته ګوته ونيوله.
تورپيکۍ په چټکۍ ور مخته شوه. په بيړه يې وويل:
__د غزنې دی ، دلته په کومه موسسه کې کار کوي.
بوډا وخندل:
__ها ! پشتون است.
تورپيکۍ په لاس کې نېولې ډوډۍ پر اوسپنو کېښوده. منډه يې واخيسته.
شېرمحمد پسې وکتل. د نجلۍ ټکرى په غاړه کې پروت و ، تور پيچلې ويښته يې پورته غورځېدل..
کړپ شو ، په لرګيني دروازه ننوته.

بوډا ناره کړه.
_نان خشک ، اهن های کهنه... دارین ، میخریم!
کراچۍ حرکت وکړ ، شېرمحمد لاس ور وغځاوه ، توده ډوډۍ یې ورپورته کړه ، خپله برخه یې پر اوسپنو کېښووده.
یوه شېبه ودرېد ، لینګي یې لړزېدل ، زړه یې سستي ورکوله ، د ورکې احساس ور لوېدلی و.
تخت ته ورغی ، څادر یې ورپورته کړ ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې ، دروازې ته یې وکتل ، ځنځیر لا ټال خوړ.
یو دم تیرې چیغې شوې ، دورازه په تېزۍ خلاصه شوه ، توریېکۍ په منډه کوټې ته راووته.
په دروازه کې دوه تنه ودرېدل ، چاغه په عمر پخه ښځه او د هغې په عمر ډنګر نارینه.
شېرمحمد منډه ور واخیسته ، ښځه په غوسه وه ، له خولې یې لاړې بادېدلې ، په خشکه یې وویل:
_د غله لورې ، په رڼا ورځ د خلکو کورونو ته ورځې.
توریېکۍ ، ټیټ سر ، غلې ولاړه وه ، له خیرن تور ټیکري نه راوتلي سپین لاسونه یې لړزېدل.
شېرمحمدپه وارخطایي وویل:
_پام ، پام یې نه و ، دې وېل چې د خور کور یې دی.
ډنګر سړی په خبره کې ور ولوېد:
_چوپ! د انسان به هم دومره پلنه پزه وه! دروازه مو نه شوای ټکولای ؟
دواړه کور ته ننول ، دروازه په شدت له چوکاټ سره ولګېده.
توریېکۍ وارخطا وه ، ټکرۍ او لمن یې لړزېدل.
شېرمحمد وویل:
_راځه!
نجلۍ ځوړند سر پسې روانه شوه. دوی د کوټې تر پایه پټه خوله ول.
شېرمحمد وویل:
_خوا مه بدوه.
ځواب یې وانه ورېد.
شاته یې وکتل ، توریېکۍ ځوړند سر ولاړه وه.
شېرمحمد ورغی ، نجلۍ ژړل....
سړي وویل:
_زړه دې مه خوره ، قول دی ، د خور کور به دې پیدا کوم.
توریېکۍ شنې سترګې ور واړولې ، بغور یې لانده ول.
شېرمحمد وخندل:
_زړه ته مې نه لوېده چې ته به دومره کمزورې یې.
د نجلۍ سر وځړېد.
شېرمحمد وویل:
_هه! واخله.
توریېکۍ ور وکتل. سړي توده ډوډۍ ورته نیولې وه.
نجلۍ په غریو کې وویل:

ــ زړه ته مې نه کېږي.
د شېرمحمد لاس هماغسې غځېدلی پاتې شو. نجلۍ ډوډۍ ور واخیسته.
ورو یې وویل:
ــزما له لاسه سپک شوې.
شېرمحمد وخندل:
ــ دا خبرې راځي.
حرکت یې وکړ ، څو ګامه یې واخیستل ، غوږ یې ونیو ، د سړک پر ورو تیرو د چوټو د لګېدو اوازونه ورپسې ول.
دوی تر یوولسو بجو په کوڅو کې وګرځېدل ، خو درک مالوم نه شو ، اخر یو چا مشوره ورکړه چې نوې ښار ته لاړ شي ، هلته موسسې ډېرې دي. کېدای شي کوم چاته مالوم وي.
دواړه په ټکسي کې کېناستل ، شل دقیقې وروسته په نوي ښار کې ول.
ښکلې سیمه وه ، پراخې او پاکې کوڅې یې درلودې ، پاخه ، عصري کورونه ډېر ول. د ځینو کورونو مخې ته د لرګي غرفې ښکارېدلې ، ځای ځای مسلح کسان ولاړ وو.
شېرمحمد یوې غرفې ته ور وګرځېد ، د انجنیر حنیف پوښتنه یې وکړه ، منفي ځواب یې واورېد.
بلې کوڅې ته لاړل ، له یوه ښکلي درې پوړیزې ودانۍ د تورو ښېښو موټر راووت ، شېرمحمد لاس ورته وخوځاوه ، مخکینۍ ښېښه کښته شوه ، دوه ځوانان ناست ول ، شېرمحمد د انجنیر حنیف نوم واخیست ، ویې ویل چې په کومه موسسه کې کار کوي ، خو مقابل لوري د موسسې د نوم پوښتنه کوله.
دوی د غرمې تر یوې بجې سرګردانه ول ، څو کوڅې یې وکتې ، نتیجه یې مالومه نه شوه.
دواړه ستړي ستومانه یوه پوخ دېوال ته کېناستل ، یو وسلوال راغی ، له هغه ځایه یې ولاړ کړل.
په بله کوڅه کې ډله نجونې په مخه ورغلې ، ټولې یو رنګ ښکارېدلې ، تورې جامې یې په تن وې ، پر ویښتو یې سپین لنډ ټکري پراته ول. له هرې یوې سره بکس ښکارېده.
تورپیکۍ په بیړه له یوې نجلۍ وپوښتل:
ــمامد حنیف پیژنې ؟ انجنیر دی.
نجلۍ په حیرانۍ ورته وکتل ، غلې ترې تېره شوه.
نورې نجونې په مخه ورغلې ، هماغسې جامې یې اغوستې وې ، خبرې یې کولې ، خندل یې...
دوی د کوڅې سر ته ورسېدل ، نجونې ډېرې شوې ، ټولې د یوه دوه منزله لوی تامیر له عمومي دروازې راوتلې.
مختلفې ونې یې درلودې ، ورې ، منځنۍ او لوړې ، خو ټولو یو رنګه جامې اغوستې وې.
تورپیکۍ سپین دیوال ته ولې ولګول ، شېرمحمد هغې ته نږدې کېناست. ورو یې وویل:
ــمکتبی دي.
تورپیکۍ سوړ اسویلی ویست:
ــزما د خور لور هم مکتب ته ځي.
غلې شوه ، دې به هرې تېرېدونکې نجلۍ ته په ځیر ځیر کتل....
مخامخ دوه له عمره پاخه نارینه را روان ول.
شېرمحمد وویل:
ــزه به د انجنیر حنیف پوښتنه وکم.
ولاړ شو.

تورپیکۍ غلې وه ، شېبه وروسته ، درې نجونې ورته ودرېدې.
تورپیکۍ مخ ور واړاوه ، یوې نجلۍ چې تر دوو نورو په ونه لوړه ښکارېده ، وویل:
__ څوک غواړې ؟
تورپیکۍ په بیړه ځواب ورکړ ؛
__ انجنیر حنیف پیژنې ؟ دلته په یوه موسسه کې کار کوي ، اصل د غزني دی.
نجونو یوبل ته وکتل...
تورپیکۍ وویل:
__ خور مې ورته ناسته ده.
له ونې لوړې نجلۍ د (نه) ځواب ورکړ.
دوهمې نجلۍ چې مخ یې د نوې ځوانۍ په دانو ډک وو ، وویل:
__ ویښته دې تونې کړېدې ؟
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل....
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
__ کلیوال خلک تونې نه پیژنې ، ویښته یې خدایې همداسې ښکلې او زیره دې.
دریمه نجلۍ په خبره کې ور ولوېده:
__ دا طبیعي ښایست لرې ، ته ورته وګوره ، تکې شنې سترګې یې دې ، نرۍ پزه او وړه خوله. ما په تلویزیون کې کټ مټ ددې په څېر نجلۍ لیدلې ده ، په انګلستان کې د ښکلا ملکه شوه.
تورپیکۍ په حیرانۍ ورته کتل...
له ونې لوړې نجلۍ وخندل:
__ بس! یواځې تود حمام او پاکې جامې غواړې ، خدایکه یې په ټول هرات کې جوړه پیدا کې.
نارینه دروند غږ یې واورېد:
__ نه یې پیژانده.
نجونو ور وکتل ، د شېرمحمد سر وځړېد.
خندا په ستونو کې راټوله شوه ، وړې نجلۍ پخ وهل ، په زوټه یې وخندل ، نورو دوو ، خپلو خولو ته ټکرې ونیول.
تورپیکۍ په بیړه ولاړه شوه ، شنې ، غټې سترګې یې ردې راوختې ، په غوسه یې وویل:
__ ولې خاندئ ؟ خپلو مخونو ته مو نه دې کتلې ، تر تاسې خو اوس هم ښایسته دی.
ټېته شوه ، وړه ډبره په ګوتو ورغله ، نجونو منډه کړه.
شاوخوا یې وکتل ، څو نجونې ولاړې وې ، په حیرانۍ یې ورته کتل...
شېرمحمد ته یې سترګې ور واړولې ، ځمکې ته یې کتل ، حرکت یې نه درلود.
د تورپیکۍ شونډې وخوځېدې:
__ د سپې لورانو.
یودم یې سرې تر لاس ونیو ، په زوټه یې وویل:
__ ځه! له دې ځایه ځو.
حرکت یې وکړ ، شېرمحمد د ماشوم غونډې پسې روان و.
تورپیکۍ له ځان سره ډونګېدله....

یودم ودرېده ، لاس ته یې وکتل ، ګوتې یې سستې شوې. سر یې وځړېد.
شېرمحمد مخ ور واړاوه ، د نجلۍ اوږدو بنو پر سپینو غومبرو تېره سیوري جوړ کړي ول.
د سرې وړې سترګې له اوښکو ډکې شوې ، ورو یې وویل:
__خو زه له دې خبرو سره عادت یم.
تورپیکۍ نیغ ورته وکتل ، شنې ، زیړې سترګې یې له غوسې ډکې وې ، په خشکه یې وویل:
__خپلو ځانونو ته یې پام نه و ، سمې شیشکې وې.
شېرمحمد وخندل:
__راځه ، نورې کوخې لا پاتې دي.
روان شو ، مخکې لاړ ، تر خنګ یې وکتل ، تورپیکۍ په تېټ سر ګامونه پسې اخیستل ، له خړ ټکرې راوتلیو پېچلو ویښتو یې لمر ته سره بخونه رڼا کوله.

(١٤)

یوه تنکۍ ځوان د کوټې دروازه خلاصه کړه ، په کیلي بند کې ټومبلې لویه کیلي یې د خیرن میز پر سر کېښوده ، پخپله له کوټې ووت.
توریپیکی د وره له لیخکي پښه واړوله ، کوته وړه وه ، پر سره خیرن فرش یو دوه نفره کټ ایښی و. پر توشکه کات شوې کمپله ښکارېدله.
شېرمحمد ورغی ، په کوته کې بله وړه دروازه یې ټیله کړه ، تشناب و ، په یوه زاړه کوچیني سطل کې اوبه ښکارېدلې ، د اوبو پر سر سره ډولچه ګرځېدله...
ور یې پورې کړ ، توریپیکی ته یې وکتل ، پر کت ځوړند سر ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
__بله چاره نه وه.
کوم غږ یې وانهورېد.
شېرمحمد لویې اورسۍ ته ودرېد ، لاندې ګڼه ګونه وه ، خلک یوې بلې خوا ته روان ول ، پر پراخ پاخه سړک د روانو موټرو اوږدې لیکې ښکارېدلې. پرته له دې چې توریپیکۍ ته وګورې ، ویې ویل:
__دا ځای لا ښه دی ، نه یې تذکره غوښته او نه یې هم د پلار ، نیکه پوښتنه کوله.
نجلۍ هماغسې غلې ناسته وه.
د سړي شونډې وخوځېدې:
__زه د باندې ځم ، ماښام دی ، ورځ مو په لوږې تېره کړه ، د خوړو له پاره باید یو څه راوړم.
توریپیکی په بیړه ورته وکتل.
شېرمحمد وویل:
__دروازه به د باندې له خوا درپسې بنده کم.
کیلي یې ور واخیسته ، په وره کې یې نوک ونیو ، ورو یې وویل:
__په ما باور ولره.
د باندې ووت ، یو ځل یې بیا مساپرخانې ته وکتل ، ده په شنه رنګه لوحه کې د کټ رسم په نښه کړ.
په پیاده رو کې مخکې لاړ ، اذان یې واورېد ، جومات و ، ور وګرځېد ، د ماښام فرض یې په ملا پسې ادا کړل.
یوه لحظه کېناست ، کونج ته ناست تنکي ځوانان زنګېدل ، تلاوت یې کاوه.
سړک ته ووت ، ګروپونه بل ول ، غوړ بوی یې په سپېرمو ننوت ، چپلي کباب پخېده ، ورغی ، دوه خوراکه یې په اخبار کې ورته تاو کړل.
درې پاوه وروسته چې یې کله د کوټې د وره په کولپ کې کونجي (کیلي) تاوه کړه ، ګروپ بل و، توریپیکۍ ورسۍ ته نږدې ناسته وه.
نجلۍ د وره له کړپ سره په بیړه ولاړه شوه ، دوه ګامه مخکې راغله ، په غریو کې یې وویل:
__څه شوي ؟
شېرمحمد په حیرانۍ ورته کتل ، د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې وې ، وارخطا ښکارېده.
شېرمحمد وویل:
__څه خبره ده ؟
د توریپیکۍ سر وځړېد:

__اندېښنه مې شوه.
د شېرمحمد پښې مړې شوې ، پر تندي يې نرۍ خوله راغله ، لاړ او پر کټ کېناست.
باور يې نه راته ، اخر داسې نجلۍ پيدا شوه چې دده په اړه اندېښنه وکړي ، دا اندېښنه څومره خوږه وه ، ډېره خوږه ، له خونده ډکه.
ده په دې شنو سترګو کې څو ځله اوښکې ليدلې وې ، خو اوسنيو اوښکو توپير درلود ، ډېر توپير ، دا شنې سترګې دده له پاره له اوښکو ډکې وې. د داسې چا له پاره چې ټولې دنيا ملنډې پرې وهلې ، هيڅ يوې نجلۍ په مينه نه و ورته کتلي ، يوه هم نه وه پسې خپه شوې ، خو په لومړي ځل يوه نجلۍ په ده پسې اندېښمنه وه.
د سرې په سترګو کې اوښکې راټولې شوې ، د کلي نجوني يې سترګو ته ودرېدې ، هغوی هم اوښکې تويې کړې وې ، خو له خندا ، ډېرې خندا ، بېواکه خندا ، دومره خندا چې پای يې اوښکې وې. خو د تورپيکۍ اوښکو توپير درلود ، دا اوښکې د اندېښنې علامه وه ، په ده پسې اندېښنه ، داسې اندېښنه چې د زړه له تله وه ، يوه ښکلې ، له حيا ډکه اندېښنه.
دا له خونده ډکه اندېښنه ډېره ونه غځېده. د کوټې ور ټکېدلی و. شېرمحمد ولاړ شو ، هماغه تنکی ځوان و. دی نيغ تشناب ته لاړ ، سوځېدلې ګروپ يې بدل کړ ، بېرته له کوټې ووت.
شېرمحمد پر لاسونو سرې اوبه تويې کړې ، پر کټ کېناست ، مېز يې ور وښوياوه. ورو يې وويل:
__راځه.
تورپيکۍ ور وکتل ، سرې ګوله جوړوله.
نجلۍ وويل:
__زړه ته مې نه کيږي.
شېرمحمد په ډکه خوله وويل:
__ام م م ، خوند يې بد نه دی. راځه ، توله ورځ مو په ګرځېدو تېره شوه. د سهار له وچې ډوډۍ پرته مو څه خوړلي دي ؟
ځواب يې وانه ورېد.
نجلۍ ته يې وکتل ، په تندي يې ډومبک ډومبک خوله پرته وه.
ورو يې وويل:
__تبه دې ده ؟
د تورپيکۍ ډکې شونډې وخوځېدې.
__هو ، مړه تبه.
شېرمحمد ولاړ شو.
نجلۍ په حيرانۍ ورته وکتل.
سرې وويل:
__ګولۍ درته راوړم.
تورپيکۍ په خبره کې ور ولوېده:
__نه ، ښه يم.
شېرمحمد وويل:
که دې تبه ډېره شوه ، بيا ؟

څواب یې وانهورېد.
نجلۍ له اورسۍ د باندې کتل ، د ګروپونو ژېړه رڼا ، لاندې پر روانو ، سرتورو سرونو او خولیو لګېدله.
سړی کېناست ، بله ګوله یې شونډو ته ورنږدې کړه ، بېرته یې کېښووده ، چټک ولاړ شو او له کوټې ووت.
لنډه شېبه وروسته بېرته راغی ، دوه پاکټه ګولۍ او یو کوچینی بوتل اوبه یې پر میز کېښودل. نجلۍ ته یې وکتل ، هماغسې اورسۍ ته نږدې ناسته وه.
شېرمحمد وویل:
__د ډاکټر خبره درته کوم. مخکې تر ګولیو باید یو څه وخورې.
توریپکۍ ولاړه شوه ، یوه ټوټه چپلې کباب یې په لږه ډوډۍ کې ونغاړه ، بوتل او ګولۍ یې ور واخیستې ، بېرته اورسۍ ته ور وګرځېده.
ښه شېبه ووته ، شېرمحمد ور وکتل ، توریپکۍ د بوتل سر نه شوای خلاصولی. ورغی ، د بوتل له سره یې زیړې ګوټې راتاوې کړې ، کرپ شو ، پلاستیکي سرپوښ لاندې ولوېد.
ولاړ شو ، خادر یې هوار کړ ، نهه رکاته وروسته چې یې کله دعا کوله ، د غاښونو ټکا یې واورېده. مخ یې واړاوه ، نجلۍ لړزې اخیستې وه.
ورو یې وویل:
__ته باید پرېوزې؟
__خو ما لمونځ نه دی کړی.
سړي خادر ور پرېښود.
کله چې توریپکۍ د وروستیو دریو رکاتو سلام وګرځاوه. کټ ته یې سترګې ور واوښتې ، لویه ، کمپله ورباندې هواره وه ، یو بالښت کم و. شېرمحمد ته یې وکتل ، اورسۍ ته نږدې یې پلتۍ وهلې وې ، بالښت یې پر ځنګنو پروت و ، غټ ، زیړه لاسونه یې پر بالښت ایښي ول.
توریپکۍ وویل:
__ته پر کټ ویده شه.
شېرمحمد وخندل:
__نه ، ځمکه ښه ده.
__ نو کمپله در واخله.
شېرمحمد وویل:
__یوه کمپله ده ، ته تبه لرې. سړه تبه.
نجلۍ وویل:
__خو یخنې ده. لاندې لاړ شه او له هوټلې بله کمپله راواخله.
سړي وخندل:
__نه غواړم چې بیا کوم چا ته شک ور ولوېږي ، زه عادت یم ، یو وخت مې د مالونو سوداګرې کوله ، ډېرې سړې شپې مې په سارا کې له کمپلې پرته ستورو ته تېرې کړېدي ، بس ، په دې یوه خادر کې ګوزاره کولی شم. کوټ مې هم تود دی.
توریپکۍ څه ونه ویل ، لاړه او په کمپله کې ننوته.
شېرمحمد د کوټ ځنځیر کش کړ ، خادر ته یې لاس ور وغځاوه ، اوږد پرېوت.
ښه شېبه ووته.

ورو يې وويل:

سهار به بيا منارونو ته ځو ، دا وار به د سړک بله غاړه پسې ګورو.

ځواب يې وانه ورېد.

غوږ يې ونيو. د يوه ، نيم موټر له تېرېدو وروسته به ، د نجلۍ د ساه ايستلو يو رنګه منظم اوازونه اورېدل کېدل.

ولاړ شو ، ګروپ يې مړ کړ ، بېرته په خپل ځای پرېووت. د مخامخ تامير د ګروپونو رڼا د کوټې پر دېوالونو لګېدله.

(۱۵)

غرمه وه ، نرى نرى باران اورېده ، شېرمحمد او تورپيکۍ څوړند سرونه په يوه کوڅه کې روان ول. ګامونو يې له څمکې ختّه جلا کوله...دواړه غلي ول.
يوې بندې غرفې ته ور وګرځېدل ، لاندې څمکه وچه وه ، د باران څاڅکي پورته له اهن چادره په جوړ شوي سايبان لګېدل.
دواړه ودرېدل.
شېرمحمد په ستړي غږ وويل:
__ښه! اوس ؟
څواب يې وانه ورېد.
سړي کېڼ لورته وکتل ، کوڅه پاخه سړک ته وتلې وه. هيڅوک هم نه و ، ليرې يو يو موټر تېرېده.
شېرمحمد وويل:
__سهار اوه بجې راوتلي يو ، غرمه شوه.
تورپيکۍ څمکې ته کتل...
سړي مخ ور واړاوه ، د نجلۍ له سپينې زنې ، راښه څاڅکي څڅېدل...کښاست ، د لرګي غرفې ته يې ملا ولګوله ، له څمکې يې يو خلى ور پورته کړ ، په خاورو کې يې کرېې ليکې وايستلې.
چوپه چوپتيا وه ، په اهن چادر د باران يو لاس څاڅکي لګېدل ، د لندو خاورو بوى ته.
تورپيکۍ سوړ اسويلى ويست ، ورو يې وويل:
__هماغه سيند ښه و ، اوس به بېغمه وم.
شېرمحمد سر پورته کړ ، نجلۍ د مخامخ بام له ناوې څخه راتوېدونکو اوبو ته کتل ، څو پېچلي نري ويښته يې پر سپينه غاړه سرېښ ول.
شېر محمد ولاړ شو ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
__زړه دې مه خوره ، زه خو يم ، پيدا به شي.
نجلۍ هماغسې ناوې ته کتل... ورو يې وويل:
__ته مهربانه يې.
د سړي سر وځړېد. سترګې يې له اوښکو ډکې شوې ، يوه شېبه غلى و ، وروسته يې شونډې وخوځېدې:
__راځه! سړک ته به وخېژو ، چېرې به ډوډۍ وخورو ، کېداى شي باران ودرېږي ، نورې کوڅې لا پاتې دي.
روان شو ، شاته يې مخ واړاوه ، تورپيکۍ په خپل ځاى ولاړه وه ، ده ته يې کتل.
شېرمحمد وخندل:
__راځه!
نجلۍ حرکت وکړ ، دواړه غلي روان ول ، د سړي په زړه کې د نجلۍ وروستۍ خبره په تکرار ډول راګرځېده:
ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...
شېرمحمد پر پاخه سړک بوټونه ټکوهل ، مړې ختې ترې تويې شوې ، خو لا يې هم ذهن د نجلۍ وروستۍ جملې نيولى و.
ته مهربانه يې ، ته مهربانه يې ، ته...
د موټر تېز هارن يې په غوږو ننوت ، ټوپ يې کړل ، يوه سره رنګه کرولا يې تر څنګ تېره شوه ، خړې اوبه باد شوې ، د سړي پر پايڅو ولګېدې.

شېرمحمد په خشکه وویل:
ــد غوا زویه.
تورپیکۍ ته یې وکتل ، سترګې یې رډې راختلې وې ، په هماغه موټر پسې یې کتل...
نجلۍ ناڅاپه چیغه کړه!
ــاوښی مې.
په موټر پسې یې منډه واخیسته ، بل موټر بریک ونیو ، شیرمحمد تر لاس ونیوله ، په بېړه یې وویل:
ــکومه دی ؟
ــپه ها ، هاغه موټر کې.
ــکوم موټر ؟
ــهاغه سور موټر ، هماغه چې تاته یې اوبه در وپاشلې.
شېرمحمد یودم منډه واخیسته ، تېزه منډه ، تورپیکۍ پسې کتل ، دی ګړندۍ روان و ، یو ځل د سړک مینځ ته ورغی ، د موټرو هارنونه پورته شول ، بېرته یې د سړک ژۍ په مخه ورکړه ، له پښو څخه یې خړې اوبه بادېدلې ، پټکی ورنه ولوېد ، ده د لېونیانو په څیر منډې وهلې...
تورپیکۍ ګړندۍ پسې روانه وه ، مخکې لاړه ، لوند پټکی یې له خړو اوبو ورپورته کړ ، په خپله سینه پورې یې ونیو. موټر په یوه کوڅه ننوت ، خو سړې لا په پاخه سړک منډې وهلې.....شېبه وروسته دی هم تر راوتلې دېواله پټ شو.
وخت ووت ، تورپیکۍ د کوڅې خولې ته ورسېده. شېرمحمد را روان و ، خوله یې له خندا نه سره ټولېده ، له خوشالۍ یې چیغه کړه!
ــما نه درته ویل چې پیدا کوو یې ؟
تورپیکۍ ورته وکتل ، د سړي ټول بدن په خټو لړلی و ، له ښې لستوڼي څخه یې خړې اوبه څڅېدلې...
شېرمحمد په بېړه پټکی ور واخیست ، پر خولۍ یې رنګ پنګ تاو کړ ، په خندا یې وویل:
ــپیدا شو ، اخیر پیدا شو.
تورپیکۍ غلې ولاړه وه ، سړي ته یې کتل...
شېرمحمد وویل:
ــراځه!
نجلۍ پسې روانه شوه.
شېرمحمد یو دم ودرېد ، تورپیکۍ ته یې وویل:
ــډاډه یې چې انجنیر حنیف و ؟
نجلۍ د (هو) په نښه سر وخوځاوه.
سړي یودم وخندل:
ــبس! ستړیا دې ختمه شوه ، ته به خپلې خور ته ورشې او زه...
ناڅاپه غلی شو ، په سترګو کې یې اوښکې راټولې شوې ، ترخه موسکا یې پر خړو شونډو وغځېده ، خپله خبره یې بشپړه کړه:
ــاو زه به غزنې ته.
تورپیکۍ ورته کتل....
شېرمحمد یودم وخندل:

ـــاوس نو خوشاله اوسه ، خوشاله
مخ يې واړاوه ، روان شو. د يوې کوڅې په خوله کې ودرېد ، ويې ويل:
ـــموټر دلته راتاو شو.
توريپکۍ مخامخ وکتل ، کوڅه لنډه وه ، دواړو خواوو ته لس ـــدولس کورونه ښکارېدل. پای ته يې زراعتي ځمکې پرتې وې.
شېرمحمد وويل:
ـــموټر لېږي و ، خو غلط نه يم ، په همدې کوڅه کې راتاو شو. بس ، په دې لسو ، دولسو کورونو کې يو کور ستا د اوښې دی.
توريپکۍ غلې ولاړه وه ، شېر محمد ته يې کتل...
له يوه کوره يو تنکی ځوان راووت ، پر سر يې شکرۍ ابښی وه.
شېرمحمد ور مخته شو ، په بېړه يې وويل:
ـــد انجنير حنيف کور کوم يو دی ؟
هلک مخامخ ګوته ونيوله:
ـــهاغه! سپينه لويه دروازه چې لري. هاغه دوه منزله نخودي رنګه کور.
سړي په خبره کې ور ولوېد:
ـــد غزني دی.
هلک وويل:
ـــهو ، زامن يې له ما سره يوځای مکتب ته ځي ، مشر يې شفيق نوميږي ، بل يې عتيق ، وړه خور هم لري ، وحيده ورته وايي.
شېرمحمد توريپکۍ ته مخ ور واړاوه ، هغې ځمکې ته کتل.
هلک وويل:
ـــ زه نانوايي ته ځم ، زغالي لنديږي.
شېرمحمد ورغی ، د نجلۍ تر مخ ودرېد ، ورو يې وويل:
ـــبيا خو غلط نه يو راغلي ؟
توريپکۍ غريو واخيسته:
ـــنه.
شېرمحمد وخندل:
ـــنو بيا ولې ژاړې ؟
نجلۍ غلې وه.
شېرمحمد ځمکې ته وکتل ، سړه ساه يې وايسته ، ورو يې وويل:
ـــبنه نو ، ما په خپل قول وفا وکړه ، ستا د خور کور پيدا شو ، زه بايد لاړ شم.
توريپکۍ په غريو کې وويل:
ـــدا درواخله.
شېرمحمد سر هسک کړ ، نجلۍ درې د سرو زرو بنګړي ورته نيولي وو.
سړي ترخه وخندل:
ـــملنډې وهې ؟

د تورپیکۍ سلګۍ شوې:

__ما درته ویلي و چې تر هراته مې ورسوه ، بنګړي یې ستا.

د شېر محمد د تندې ګونځې سره ورغلې:

__خو ما د پیسو له پاره نه یې راوستې.

یودم یې وخندل ، جیب ته یې لاس کړ ، نمجن نوټونه یې راویستل. ورو یې وویل:

__ما حساب هم درسره ونه کړ ، خو خدای شته ، ستا یوه روپۍ مې هم بېځایه نه ده لګولې. بس ، یواځې یو زرګون راوبخښه ، د بېرته تګ کرایه نه لرم.

تورپیکۍ په غریو کې وویل:

__په جېب کې یې واچوه.

__خو

نجلۍ په خبره کې ورولوېده:

__مه مې شرموه.

سړي پیسې جېب ته کړې ، کله چې یې لاس راویست ، په ګوتو کې یې یوه آینه نیولې وه.

ورو یې وویل:

__بده یې مه ګڼه ، دا درسره وساته ، ښکلې جوړه شوې ، ته ورته وګوره ، په زرتارو کې یې نیولې ده ، کله کله پکې ګوره ، نه به دې هېرېږم.

نجلۍ لاس ور وغځاوه ، آینه یې په ټېر پورې وینوله. ورو یې وویل:

__څوک وایي چې ته بدرنګه یې ؟

شېرمحمد وخندل:

__ملنډې وهې ؟

نجلۍ پورته وکتل ، له شنو سترګو څخه یې اوښکو منډې واخیستې ، په لندو سپینو بغورو کې د باران له څاڅکو سره ګډې شوې ، شونډې یې وخوځېدې:

__له زړه وایم.

د شېرمحمد سر وځړېد ، ورو یې وویل:

__یوه خبره درته وکم ؟

د نجلۍ سلګیو زور واخیست.

__هو

سړي په غریو کې وویل:

__هیڅ

تورپیکۍ هماغسې ور ته کتل...

شېرمحمد مخ واړاوه ، په ژرغوني غږ یې وویل:

__ځه.

نجلۍ روانه شوه. سړي پسې وکتل ، هغه ورو ورو لیرې کېدله ، شېبه وروسته سپینې دروازې ته ورسېده ، د دروازې پر دستګیر یې لاس کېښود. هماغه ځوړند سر ودرېده. شېرمحمد مخ واړاوه ، لینګې یې لړځېدل ، پښو یې سستي ورکوله ، سترګې یې له اوښکو ډکې وې. دی د زړه په زور څو ګامه مخکې لاړ ، خو یودم یې تر

شا د اوبو چړپا واورېده ، په بېړه يې ور وکتل ، توريپيکۍ منډې ور وهلې ، ټکرۍ يې په غاړه کې پروت و ، پلاستيکي چوټې يې له پښو ختلې وې ، راغله او د شېرمحمد تر مخ ځوړند سر ودرېده.

شېرمحمد په حيرانۍ ورته کتل ، د توريپيکۍ د اوږدو ويښتو له تاو شويو څوکو څخه رانه څاڅکي تويېدل.

نجلۍ يوه شيبه غلې وه ، دې په تيزې ساه وهله ، وروسته يې په غريو کې وويل:

__يوه خبره درته وکم ؟

د سرې ستونی ډک شو:

__هو

د نجلۍ سرى شونډې وريږيدې:

__ته راباندې ګران يې.

يودم يې د شېرمحمد پر ټټر سر کېښود ، په چيغو چيغو يې وژړل...

د سړي په سترګو کې راټولو اوښکو لار وکړه ، لړزانده ګوتې يې د توريپيکۍ په لندو ويښتو کې ننوتې ، د هغې سر يې په خپل ټټر پورې ټينګ کړ.

نجلۍ ژړل او په ژړا کې يې همدا يوه خبره کوله.

__ته راباندې ګران يې ، ته راباندې ګران يې ، ته...

شېرمحمد خپله زنه د هغې د ککرۍ په پستو ، لندو ويښتوايښې وه. ده څو ګامه ليرې ، په خړو اوبو کې دوو پرتو پلاستيکي چوټو ته کتل ، د چوټو پوندې د سپينې لوېې دروازې خواته وې.

(پای)

۱۳۹۰ ل کال د دلوې شلمه __ کابل